

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 236

De Moord in de Hameltonstreet

20 Cent

... en heeft hij Corver neergestoken.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

De moord in de Hamiltonstreet.

HOOFDSTUK I.

Een kreet in den nacht.

Het was ongeveer een uur in den nacht, toen een paar heeren met een operacape om de schouders geworpen langzaam door de Hamiltonstreet liepen, een der zijstraten van de Oxfordstreet.

Het was een donkere avond en er stond een ruwe, scherpe wind.

Nu en dan vielen er dikke regendruppels uit den roetzwarten hemel.

De beide heeren schenen zich echter van den slechten stand van het weder bitter weinig aan te trekken.

Zij liepen tenminste langzaam voort, zonder er aan te denken een schuilplaats te zoeken of een auto aan te roepen en trokken behagelijk aan hun sigaret.

Er werden slechts nu en dan weinig woorden tusschen de beide mannen gewisseld.

De Hamiltonstreet is een vrij breede straat waar op dezen tijd van den nacht het meestal reeds zeer stil is.

De voorbijgangers waren schaarsch en haastten zich blijkbaar een beschuttend dak op te zoeken.

Deze twee mannen waren Lord Lister, geheeten John Raffles, en zijn onafscheidelijke vriend, Charly Brand.

Wie hen echter op dit oogenblik zou zijn tegegenkomen zou diep gegroet hebben, tenminste als hij den bekenden Londenschen philanthroop Lord Aberdeen persoonlijk of van aanzien zou hebben gekend.

Want John Raffles leefde zijn dagelijksch leven als Lord William Aberdeen, eigenaar en bewoner van een schoone villa in de Regentstreet.

Raffles No. 236.

Charly Brand was zijn secretaris.

De beide vrienden waren omstreeks een uur geleden uit de Windsor Club gekomen, van welke societeit Raffles vice-president was.

Zooals vaak zijn gewoonte was, had Raffles den chauffeur Henderson met de auto naar huis gezonden en Charly Brand voorgesteld een kleine wandeling te maken.

Ofschoon het weer alles behalve aanlokkelijk was en nog voortdurend slechter scheen te worden, had Charly Brand toegestemd, daar hij wel wist hoe zeer zijn meester van deze nachtelijke wandelingen hield.

Hij wist tevens zeer goed, dat het onmogelijk te zeggen zou zijn, wanneer zij terug zouden keeren.

Somtijds duurde de wandeling slechts een uur, maar menigmaal liep Raffles uren en uren voort, zonder eenig spoor van vermoeienis te toonen.

Dan brachten deze wandelingen hen meermalen in de verstaafgelegen wijken van Londen, in buurten waar de misdaad huisde, in de dokken, langs de Theems en somtijds wel verder.

Maar ditmaal zou men toch niet verder gaan.....

De beide vrienden hadden juist op zachten toen eenige woorden gewisseld, toen zij als op een afgesproken teeken beiden bleven stilstaan en elkaar een verbaasden en onderzoekenden blik toewierpen.

In den stillen nacht had een rauwe kreet geklonken, als van een mensch in stervensnood, gedempt door den

afstand of door de muren der huizen, maar toch duidelijk verneembaar.

— Wat was dat? vroeg Charly op gedempten toon.

— Een kreet van een mensch — van een mensch, die nooit meer een kreet zal slaken — van iemand die vermoord wordt!

Charly was bleek geworden.

— Kan het hier op straat gebeurd zijn?

— Dat geloof ik haast niet — het klonk alsof het uit een van die huizen daar kwam.

Raffles wees op een donkere rij huizen, allen onder één daklijst en die van de straat waren gescheiden door een kleinen voortuin.

Een oogenblik stonden beide vrienden besluiteloos stil.

Misschien hoopten en verwachtten zij nog, dat de kreet herhaald zou worden.

Maar Raffles had wel goed gehoord — het was de rauwe stervenskreet van een mensch geweest!

Zij hadden echter niet veel tijd om na te denken, want er naderden haastige voetstappen.

Het volgende oogenblik stonden twee politieagenten hijgend voor hen stil.

Een hunner, met de brigadiersstrepn op de mouw, tikte aan zijn lakenschen helm en vroeg op gejaagden toon:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, hebt gij wellicht zoeven een zonderlingen kreet gehoord?

Raffles knikte.

— Ja, wij hebben een vreeselijken kreet gehoord, brigadier.

— Gij hebt niemand gezien?

— Niemand. De straat was zoo goed als geheel verlaten. Ik geloof trouwens niet, dat die akelige gil door iemand op straat geslaakt werd. Ik meende, dat het geluid afkomstig was uit een van die huizen daar ginds.

De brigadier keek besluiteloos naar de rij huizen, welke Raffles hem aanwees.

— Dat zijn er wel tien of twaalf, mijnheer, zeide hij op zachten toon. Wij kunnen toch bezwaarlijk overal gaan aanbellen op dit uur in den nacht.

— Dat is zoo. Zoudt gij geen hulp kunnen halen?

— Waartoe mijnheer?

— ~~Wel,~~ ~~en~~ althans deze rij huizen te laten bewaken. Hebt gij niet den indruk gekregen dat die kreet geslaakt werd door iemand die in stervensnood verkeert?

— Ja zeker heb ik dat. Er moet een groot ongeluk ge-

beurd zijn. Het klonk als de kreet van iemand die vermoord wordt.

Hij scheen den agent even met den blik te raadplegen en vervolgde toen:

— Wij kunnen nog twee agenten uit deze wijk alarmeeren, maar meer durf ik niet van hun post halen.

— Nu vier is al meer dan twee, en wij willen u ook wel helpen.

— Daarvoor ben ik u zeer dankbaar, mijnheer, riep de brigadier uit. Zoudt gij in ieder geval zoo goed willen zijn mij uw naam op te geven?

Raffles aarzelde even, maar toen antwoordde hij:

— Ik ben Lord William Aberdeen, vice-president van de Windsor Club, ik woon in de Regentstreet.

De brigadier en agent gingen onmiddellijk in de houding staan en salueerden eerbiedig.

— Het is wel zeer toevallig, Mylord, dat wij de eer genieten, de hulp te mogen inroepen van een man, die reeds eenige malen de justitie behulpzaam is geweest bij het opsporen van misdadigers, waar zelfs onze beste detective, mijnheer Sullivan faalde.

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Laat dat maar, goede vriend, en ga liever uw twee helpers waarschuwen, anders heeft de moordenaar misschien nog gelegenheid om te vluchten. Ik beloof u dat wij hier op uw terugkomst zullen wachten, en de huizen niet uit het oog zullen verliezen.

— O dat kan ik hier wel doen, Mylord, riep de brigadier.

Hij stak de hand tusschen twee knopen van zijn uniform en haalde zijn alarmfluit te voorschijn.

Hij wilde het instrument aan den mond brengen maar Raffles legde hem snel de hand op den arm.

— Doe dat niet, mijn vriend, fluisterde hij. Als hier een moord gepleegd is, dan zou de moordenaar zeker het schelle fluiten hooren en op zijn hoede zijn. Loop de volgende zijstraat een flink eind in en blaas daar pas op uw alarmfluit. De moordenaar zal dan geen argwaan koesteren en vroeg of laat uit een van die deuren komen. Als wij ons dan in die donkere portieken verdekt opstellen, loopt hij ons regelrecht in de armen.

De brigadier liet den opgeheven arm zakken.

— Gij hebt waarlijk gelijk, Mylord, wij zullen voortmaken, of nog beter — ik kan wel alleen gaan. Hudson kan dan met u de wacht houden.

— Afgesproken.

De brigadier snelde weg en verdween om den hoek van de volgende dwarsstraat.

Een oogenblik later klonk zijn alarmfluit, nog wel zeer duidelijk hoorbaar, maar toch niet zoo luid, dat zij binnenshuis te vernemen zou zijn.

Eenige minuten later keerde de brigadier met twee agenten terug.

— Nu zijn wij tenminste met ons zessen! riep hij voldaan uit. Er blijft nu niets anders meer over dan rustig te wachten.

De zes mannen begaven zich nu naar de tegenovergestelde zijde van de straat, van waar zij de tien of twaalf huizen allen gemakkelijk konden overzien.

Al deze huizen waren in duisternis gedompeld.

Blijkbaar sliepen de bewoners.

Maar plotseling hief Charly de hand op en wees naar een raam van een der huizen op de bovenste verdieping.

— Zie daar eens, Mylord! riep hij uit.

Raffles keek naar het raam.

Het was geen eigenlijk raam, maar een balkondeur, die uitkwam op een tamelijk breed balkon met een ijzeren leuning.

Dat was echter niet wat de aandacht van Raffles gevangen hield.

Door de smalle kier tusschen de overgordijnen voor het raam was een lichtschijnsel zichtbaar.

Het was wel nauwelijks zichtbaar, maar er viel toch niet aan te twijfelen, — het vertrek, door die gordijnen afgesloten, was verlicht.

— Er brandt licht in die kamer! fluisterde de brigadier. Zou het daar geweest zijn?

Reeds de volgende seconde zou hem antwoord geven.

Plotseling werden de gordijnen op zijde geschoven en de balkondeur opengeworpen.

In het gele lichtvak werd gedurende enkele seconden hoogstens de gedaante van een man zichtbaar, die met zijn oog de duisternis trachtte te doorboren en een blik op de verlaten straat wierp.

Van zijn gelaat viel volstrekt niets te bespeuren, daar dit van het licht afgekeerd was.

Achter den man waren de bovenkanten van eenige schilderijen, een gedeelte van het plafond en een stuk van een electriche hanglamp zichtbaar, benevens het bovengedeelte van een openstaande deur.

De zes mannen hadden echter nauwelijks tijd om dit op te merken, want even snel als zij gekomen was verdween de gedaante weder.

De man keerde in de kamer terug.

Het volgende oogenblik had hij blijkbaar het licht

uitgedraaid, want het vertrek was plotseling in de diepste duisternis gedompeld.

— Kom snel mede! kreet Raffles, want wij weten nu, welk huis het is! Wij moeten naast de deur postvatten, dan kan hij ons onmogelijk ontsnappen.

Maar Charly had hem bij den arm gegrepen.

Opnieuw wees hij naar het balkon.

— Zie eens, Mylord! fluisterde hij.

Allen wierpen een blik naar boven.

De man was blijkbaar teruggekeerd.

Het was nu echter zoo donker, dat zijn gestalte nauwelijks zichtbaar was.

Maar nu kon een der agenten zich niet langer inhouden.

— Hij vlucht! schreeuwde hij woedend.

Inderdaad was de man op den rand van het balkon gaan staan.

En nu klom hij met onbegrijpelijke behendigheid langs den muur van het huis naar de dakgoot, waarbij hij zich waarschijnlijk bediende van een regenpijp, hetgeen echter in de duisternis niet te zien was.

Wel zag men zijn gedaante met katachtige snelheid zich langs het korte einde van den muur naar den rand van het dak bewegen.

De brigadier begreep, dat er nu gehandeld moest worden.

Hij trok zijn revolver, legde op de zwarte gedaante aan en riep zoo luid als hij kon:

— Kom naar beneden of ik schiet! In naam der wet!

De nachtelijke klauteraar gaf echter geen gehoor aan het bevel.

Integendeel, hij had nu bijna den dakrand bereikt.

Het volgende oogenblik klonk een schot.

Er scheen eenig steengruis van den muur te vallen op de kleine steenen van het voetpad of op de stoep, maar de man was niet geraakt.

Hij stiet een doffe kreet van woede uit — en het volgende oogenblik was hij over den rand van het dak verdwenen.

De brigadier slaakte een kreet van teleurstelling en riep:

— Ik heb den schelm gemist!

— Dat schijnt wel zoo! merkte Raffles ironisch op. Er is tenminste wel niets meer van hem te bespeuren! Wat denkt gij nu te doen?

De brigadier dacht even na en antwoordde toen:

— Wij zijn op het oogenblik met ons achten. Mij dunkt dat wij moeten trachten het blok huizen af te zetten, een man aan iederen hoek, en dan nog een in

het midden van de straat die met de Hamiltonstreet evenwijdig loopt. Als gij mij wilt vergezellen, mylord, en deze heer, die blijkbaar uw vriend is, dan zullen wij het huis onderzoeken!

— Ik ben tot uw dienst, antwoordde Raffles.

De brigadier gaf eenige bevelen en de vijf agenten verwijderden zich snel.

De brigadier en de beide vrienden traden op de huisdeur toe, nadat zij over het lage hek gestapt waren, dat den voortuin van de straat afscheidde.

Bijna aanstonds nadat hij had aangebeld werd de deur geopend door den portier, die blijkbaar zoeven

vlug eenige bovenkleeren over zijn nachtgewaad had aangetrokken.

Het gelaat van den man was bleek en had een verschrikte uitdrukking. Hij opende de deur op een kier en bij het licht dat laag in de vestibule brandde, zag Raffles het schitteren van den loop van een revolver.

— Wat wilt gij? vroeg hij op gesmoorden toon.

— Doe onmiddellijk open! zeide de brigadier op barschen toon. Ziet gij niet, dat wij van de politie zijn?

— Neem het mij niet kwalijk — ik zag in het donker uw uniform niet aanstonds. De hemel zij gedankt, dat gij er zijt.

HOOFDSTUK II.

Een vreeselijke ontdekking.

De drie mannen traden binnen en de portier sloot de straatdeur achter hen.

De drie mannen bevonden zich in een groote met blauwe tegels geplaveide vestibule.

Terzijde daarvan bevond zich de woning van den concierge.

Achter in de vestibule liep een zeer breede houten wenteltrap naar de eerste verdieping.

In een kleine lantaarn brandde een kleine gaslamp, die de vestibule tamelijk helder verlichtte.

Dadelijk richtte de brigadier zijn vragen tot den portier of tot den concierge, die bleek en bevend was blijven staan.

— Gij zijt de portier van dit huis?

— Ja, mijnheer!

— Waart gij reeds naar bed gegaan, toen wij aanschelden?

— Ik sliep reeds om half twaalf, mijnheer!

— Hoe komt het dat gij zoo spoedig de deur geopend hebt, ofschoon gij u ter ruste hebt begeven?

— Ik ben reeds ruim twintig minuten opgestaan!

— Hoe weet gij dat zoo precies?

— Toen ik wakker werd heb ik op de klok op mijn kamer gekeken.

— Brandt daar dan licht?

— Een kleine nachtlantaarn.

— Hoe weet gij, dat het nu juist twintig minuten later is?

— Daar hangt een klok achter u!

— Gaat die nauwkeurig gelijk met uw wekker?

— Het kan hoogstens een minuut schelen!

Raffles had zwijgend toegeluisterd.

Hij begreep de methode van den brigadier niet goed.

En dat liet hij ook vrij spoedig blijken, door op te merken:

— Neem mij niet kwalijk, brigadier — maar zouden wij niet beter doen, alle verdiepingen van het huis spoedig te onderzoeken? Misschien kan de man die zoeven dien vreeselijken kreet slaakte nog gered worden!

De portier wendde snel zijn hoofd naar Raffles om.

— Gij hebt het dus ook gehoord, mijnheer? vroeg hij met sidderende stem.

— Ja, mijn vriend!

— Wij zullen aanstonds naar boven gaan, mylord, hernam de brigadier. Veroorloof mij echter dat ik eerst dien man nog eenige vragen stel.

Raffles haalde de schouders op en wendde zich af.

— Waardoor zijt gij wakker geworden? zoo wendde de brigadier zich tot den portier.

— Op het hooren van een luiden gil ergens boven mijn hoofd, mijnheer!

— Wat hebt gij toen gedaan?

— Ik ben aanstonds opgestaan en heb eenige kledingstukken aangetrokken.

— Maar toen zijt gij toch zeker dadelijk naar boven gesnelde om te zien wat die kreet beteekende?

De portier boog het hoofd en antwoordde niet.

— Hebt gij dat niet gedaan? vroeg de brigadier op strengen toon.

— Ik — ik durfde niet, mijnheer. Laat ik tot mijn verontschuldiging mogen aanvoeren, dat ik een oud man ben, en dat ik mij ook een oogenblik verbeeldde, dat ik gedroomd had! Ik had echter juist mijn vrees overwonnen en mijn revolver gegrepen, teneinde de trap op te gaan, toen er gescheld werd!

— Wij kunnen ons wel in uw gemoedstoestand verplaatsen, vriend! zeide Raffles op vriendelijken toon. Wij kunnen nu eenmaal niet allen helden zijn — maar intusschen heeft uw besluiteloosheid waarschijnlijk tot oorzaak gehad dat de dader ontsnapt is! En laten wij nu niet langer wachten, maar aanstonds een onderzoek gaan instellen. Het huis heeft maar drie verdiepingen niet waar? Welnu, laat ons bij de eerste beginnen!

— Dat behoeft niet, mylord, zeide de portier, die Raffles bij dezen titel door den brigadier had hooren aanspreken, want de bewoners van de eerste verdieping bevinden zich nog altijd op hun buiten, waarheen zij dit jaar pas laat vertrokken zijn.

— Dan naar de tweede verdieping! riep Raffles uit.

— Ik zal een lantaarn halen, mylord, want de bewoners zullen hun gaskraan wel afgesloten hebben en op de gangen brandt geen licht!

— Dat is niet noodig, vriend. Ik heb wel een goede electrische zaklantaarn bij mij! zeide Charly nu.

— Vooruit dan! riep Raffles ongeduldig.

De tocht naar de tweede verdieping begon.

Op het breede portaal, waarop een drietal deuren uitkwamen stonden de vier mannen stil.

— Wie wonen hier? vroeg de brigadier met gedempte stem.

— Een oud echtpaar met een bejaarde nicht, die zooveel als huishoudster bij hen is, antwoordde de portier.

— Zijn zij rijk, dat ge weet?

— Zij zijn in goeden doen, dat is alles wat ik u zeggen kan.

— Dan zullen wij aankloppen. Doet gij het maar, portier en zeg dat de politie hier is.

Maar de man behoefde zich geen moeite te geven,

want juist op dat oogenblik werd er een deur voorzichtig op een kier geopend.

Er verscheen een hoofd met een slaapmuts, waaronder een spierwit gelaat dat angstig rondkeek.

Toen werd de deur iets verder geopend en de gedaante van een kleinen man in een lang nachthemd die een blaker in de hand droeg werd zichtbaar.

Onder andere omstandigheden zou de verschijning van deze zonderlinge figuur waarschijnlijk den lachlust hebben opgewekt van degenen, die het zagen, maar thans dacht niemand aan lachen.

Er lag een uitdrukking van namelooze ontzetting op het gerimpelde, tanige gelaat van het oude mannetje.

Zijn stem klonk heesch toen hij vroeg:

— Gij zijt van de politie? De hemel zij geprezen, wat hebben wij een angst uitgestaan.

— Gij hebt dien vreeselijken kreet dus ook gehoord? vroeg Raffles op bemoedigenden toon.

— Ja, mijnheer, en ik hoop zooiets nooit meer te hooren gedurende de weinige jaren die mij nog resten.

— Zijn uw huisgenooten ook wakker geworden?

— Alleen mijn vrouw, mijnheer. Mijn oude nicht is slecht van gehoor en is rustig door blijven slapen.

— Hier op deze verdieping kan dus niets gebeurd zijn? vroeg de brigadier.

— Neen, mijnheer, antwoordde de oude man, nog steeds bevend van angst en ontzetting. Hier is niets gebeurd, — het was boven, het was bij den ouden Cower.

— Dan zullen wij daar aanstonds heen gaan, zeide Raffles. Vindt gij ook niet, brigadier?

— Durft gij dat, heeren? riep het oude mannetje ontzet uit.

De drie mannen gaven zelfs geen antwoord, maar snelden de trap op naar de bovenste verdieping, gevolgd door den portier, die op eenigen afstand was blijven wachten.

Spoedig hadden zij het portaal bereikt.

Er kwamen drie deuren op uit, allen aan een zijde gelegen.

Zij bleken allen op slot te zijn, maar een paar trappen van den brigadier en van Charly waren voldoende om de eerste deur te laten openvliegen.

De vier mannen traden het vertrek binnen.

Het was in duisternis gehuld maar van de straat drong eenig licht naar binnen langs en door de populieren die in den voortuin stonden.

Zij bevonden zich nu in het vertrek met het balkon

waarvan de deuren nog openstonden en waarlangs zooveel een man gevlucht was.

Raffles had spoedig den schakelaar van het electrisch licht gevonden en aanstonds daarop baadde de kamer in licht.

Zij was echter geheel verlaten.

Behalve de deur waardoor zij waren binnengetrokken, had de kamer nog twee uitgangen.

Een daarvan was een breede schuifdeur, de andere was de deur, waarvan de mannen zooveel op straat slechts den bovenrand gezien hadden, en die ook nu nog open stond.

Snel traden de mannen door de deur een tweede vertrek binnen.

Ook hier maakte Raffles licht.

Zij bevonden zich in een tamelijk ruim slaapvertrek met slechts één raam, dat eveneens op de Hamiltonstreet uitzag.

Raffles trad op het bed toe.

Het was niet beslapen.

Het vertrek bevond zich overigens in volmaakte orde.

— Hier hebben wij niets te zoeken, geloof ik, mijnheeren! zeide de brigadier. Wij moeten elders zijn!

Zij traden nu het eerste vertrek weder binnen en Raffles deed de achterdeuren open.

Zij stonden op den drempel van een groot vertrek, dat als kantoor was ingericht.

Maar zij konden niet binnentreden, voor Raffles een zwaar gordijn had terzijde geschoven dat achter de schuifdeur hing, en blijkbaar bestemd was om het geluid van de stemmen te dooven van degenen die in het kantoor zaken hadden te bespreken.

Raffles trad het eerst binnen in het vertrek dat door het licht in de eerste kamer tamelijk helder verlicht was.

Maar hij had nog geen paar stappen gedaan of allen waren in de diepste duisternis gehuld.

De eerste beweging van Raffles was een greep naar den zak waar hij zijn revolver droeg.

— Wat is dat! fluisterde Charly ongerust.

— Ik weet al wat het is, heeren, klonk nu de hakkelende stem van den portier uit de duisternis. Mijnheer Cower heeft een muntmeter — de laatste munt zal verbruikt zijn!

— Een muntmeter? riep Raffles uit. Dat is een omstandigheid die misschien van gewicht kan zijn. Weet gij waar die meter staat, portier?

— Welzeker, mylord!

— Steek mij uw hand toe — hier hebt gij eenige pennies. Wij zullen intusschen ons onderzoek voortzetten. Mijnheer Brand wees zoo goed uw electrische zaklantaarn te ontsteken.

Charly volgde het bevel op en de portier ging heen met de geldstukjes die Raffles hem gegeven had.

Behoedzaam gingen de drie mannen verder bij het zwakke licht van de zaklantaarn waarvan de batterij blijkbaar bijna was uitgeput.

In de halve duisternis liet Raffles een half onderdrukten kreet hooren.

— Wat is er, mylord? vroeg de brigadier ongerust.

— Ik ben bijna uitgegleden in iets — ik weet niet — ik zou zeggen... licht eens bij, Charly!

De jonge man kwam met zijn lamp naderbij.

— Richt het licht eens op den vloer, daar bij de tafel in het midden.

Charly gehoorzaamde.

Het licht van de lamp werd weerkaatst door een of andere vloeistof, die op den parketvloer was uitgestort.

Charly slaakte een kreet van afgrijzen.

Het was bloed!

Bijna op hetzelfde oogenblik ging het electrische licht in de voorkamer weder aan.

— Draai het licht om, mijnheer Brand, beval Raffles op doffen toon. Daar is de schakelaar!

Charly trad er op toe en aanstonds was het vertrek helder verlicht.

Dadelijk bukte Raffles zich voorover.

Hij legde de hand op een groot zwart voorwerp.

Het was het lichaam van een man, dat half op zijde lag, en voor een groot deel bedekt werd door het tafelkleed, dat de gevallene in een laatste stuiptrekking vastgegrepen had.

Want er was niet aan te twifelen — de man was een lijk.

Het electrische licht scheen in de glazige oogen, toen Raffles het lichaam had omgewenteld.

In de linkerborst, ongeveer ter plaatse van het hart, stak, bijna tot aan het gevest, een groot, zwaar knipmes, met hoornen hecht.

Raffles betastte het lichaam.

Het was nog warm maar de levensgeesten waren reeds lang gevlogen.

Hier was geen redding mogelijk!

Het was of al het bloed van den ongelukkige in een breeden plas was weggestroomd.

De doode was een man van omstreeks 50 of 55 jaar, tamelijk groot, met weinig en bijna wit haar.

Op zijn vertrokken gelaat lag een trek van name-looze afschuw.

Het was duidelijk, dat hij den moordenaar had moete zien!

De ongelukkige had den dood onafwijsbaar, onverbiddelijk zien naderen, dat bleek uit zijn geheele gelaatsuitdrukking.

Een tijd lang stonden de mannen op het lijk neer te zien, de portier bleek en met knikkende knieën.

Raffles was de eerste die weer sprak.

Hij wendde zich tot den porter en vroeg:

— Kent gij dezen man?

— Zou ik hem niet kennen? Het is mijnheer Cower, die reeds lange jaren in dit huis woont!

— Wat is zijn beroep?

— Op het koperen naambordje staat: „Makelaar in effecten”. Maar ik geloof, dat dat maar de vlag was die de lading moest dekken, want het was in de buurt algemeen bekend, dat Cower geld uitleende tegen woekerrente!

— Dat is misschien een feit van belang, meende de brigadier.

Hij had zijn opschrijfboekje te voorschijn gehaald en daarin het een en ander genoteerd.

Raffles was intusschen het vertrek rondgegaan.

Hij bleef een oogenblik staan voor de beide ramen, die op dit oogenblik waren gesloten, voor de openstaande brandkast, en voor de schrijftafel, waarvan alle laden waren opengehaald, terwijl het tafelblad en de vloer met papieren waren overdekt.

Daarop kwam hij weder naar een van de ramen.

Hij keek naar boven en wenkte den brigadier bij zich.

— Die gordijnen zijn niet geheel en al dichtgetrokken, ziet ge wel! Daar aan den bovenkant is een vrij breede kier!

— Ik zie het, mylord! En wat leidt gij daar uit af?

— Volstrekt niets, brigadier. Ik wil alleen maar zeggen, dat het volstrekt niet is uitgesloten, dat men aan den overkant het licht kan zien, dat door de spleet tusschen de gordijnen naar buiten dringt!

— En wat zou dat dan? vroeg de brigadier eenigszins onnoozel.

— O, het heeft op zichzelf niet veel te beteekenen, maar wie weet heeft de justitie er wel wat aan, als men naderhand met eenige nauwkeurigheid het tijdstip zal kunnen vaststellen waarop hier in deze kamer het licht ontstoken is, of gedurende welke uren het gebrand

heeft! Dit alles natuurlijk vooropstellende, dat uw mannen in den tijd, dat wij hier zijn, den moordenaar niet hebben gevat!

— Laat ik u zeggen, dat ik daar vast op reken. Het zijn allen hardloopers en zij zullen den kerel niet laten ontkomen als zij hem eenmaal beet hebben!

— Zooveel te beter! hernam Raffles droogjes. Laat ons dan eens zien waarop deze ramen uitkijken. Mijnheer Brand wees zoo goed het licht weder uit te draaien en blijf bij den schakelaar staan.

Een oogenblik later was het vertrek weder in de duisternis gedompeld.

Raffles schoof de gordijnen vaneen.

Het waren tamelijk dikke overgordijnen van bruine stof, die aan koperen ringen langs een staaf van hetzelfde metaal schoven.

Een van de ringen aan den hoek van een der gordijnen ontbrak echter, waardoor zij, als zij dicht waren geschoven, bovenaan toch nog een opening hielden.

Onder deze overgordijnen bevonden zich doorzichtige gordijnen van mousseline.

Alvorens het raam open te duwen, bekeek Raffles het aandachtig.

Er was geen spoor van braak aan te bespeuren.

Nu duwde hij het open en wierp een blik naar buiten.

Hij zag neer op een tamelijk ruime binnenplaats.

Het huis, waarin de moord gepleegd was, was het vierde van den hoek.

Raffles keek vol aandacht naar den achterkant van de huizen aan de overzijde en aan weerskanten van de binnenplaats.

Hier en daar was nog een enkel venster verlicht.

Daarop deed Raffles het raam weder dicht, schoof de gordijnen toe en zeide:

— Draai het licht maar weder op, mijnheer Brand.

Toen het weder licht was, trad Raffles op den brigadier toe, keek hem onderzoekend aan en vroeg toen:

— Wel brigadier — wat denkt gij er wel van?

De brigadier beet bedremmeld op het achtereind van zijn potlood.

Daarop gebruikte hij ditzelfde voorwerp om zich achter het oor te krabben.

— Wat zal ik u zeggen, Mylord — ik hoop van harte dat mijn mannen den moordenaar te pakken krijgen. Als dat echter niet het geval is, dan —

— Dan?

— Dan zal ik de zaak aan mijnheer Sullivan moeten overgeven! Eigenlijk gezegd heb ik ook niet meer te doen dan de feiten op te nemen! Deze man is vermoord

— zijn brandkast is blijkbaar geplunderd — het is de taak van mijnheer Sullivan, uit te maken wie den moord gepleegd en wie de brandkast geplunderd heeft.

Raffles glimlachte.

— Dat is in ieder geval een billijke verdeeling van werkzaamheden! zeide hij. Gij wilt mij echter wel toestaan, op mijn eigen houtje wat voor Sullivan te spelen?

— Wel zeker, Mylord, ga uw gang! Zooveel te beter kan mijn rapport zijn.

Raffles trad op de brandkast toe.

Hij behoefde als deskundige slechts een vluchtigen blik op het slot te slaan om te zien dat er geen braak had plaats gehad.

Daarop onderwierp hij de schrijftafel aan een onderzoek.

Het was duidelijk dat ook dit meubel niet met geweld geopend was.

Ten slotte trad hij weder op het levenlooze lichaam toe.

— Zou mijnheer Sullivan het mij kwalijk nemen als ik het mes uit de wond nam? vroeg hij.

— Ik geloof wel, dat ik dat kan toestaan! antwoordde de brigadier.

Raffles trok het moordwapen niet zonder moeite uit de diepe wonde.

Hij stond op en veegde het lemmer schoon aan een slip van het tafelkleed.

Het wapen was nog tamelijk nieuw.

Het was een van die knipmessen, met een eenigszins gekromd in een punt uitlopend hecht van hertshoorn en een breed stevig lemmer van omstreeks 15 centimeter lengte, dat men kan vastzetten door aan een ring te trekken, zoodat het alsdan onmogelijk wordt, dat het lemmer omzwikt.

Het was een mes, zooals er te Londen bij honderden, zoo niet bij duizenden verkocht werden.

Raffles draaide het om en om, ten einde naar eenig merkteeken te zoeken, maar hij vond niets.

Hij dacht even na en zeide toen:

— Ik geloof, dat het overbodig is, dat gij de woning

doorzoekt, brigadier. De dader was natuurlijk de man, dien wij door het balkonraam en vervolgens over het dak hebben zien ontvluchten. De vraag is nu: wie was die man en hoe is hij hier binnen gekomen? Bracht hij een bezoek bij den vermoorden man en heeft hij hem toen gedood, of is hij tersluiks binnengedrongen?

— Zeker niet door de straatdeur, Mylord! liet nu de portier zich hooren.

Raffles wendde zich snel naar hem om.

— Waarom niet? vroeg hij.

— Omdat ik het dan ongetwijfeld had moeten hooren!

— Hozoo?

— Des avonds wordt de buitendeur electricch met mijn slaapvertrek in verbinding gesteld. Als men de deur opent, gaat er een schel af vlak boven mijn bed, en daar ik een zeer lichten slaap heb, zou ik ongetwijfeld onmiddellijk wakker zijn geworden, vooral daar ik pas was naar bed gegaan.

— Gij zijt dus zeker zeer bevreesd voor inbrekers? vroeg Raffles, terwijl er een eigenaardige glimlach over zijn gelaat vloog.

— Ik wil niet zeggen, Mylord, dat ik zoo bijzonder op die heeren gesteld ben, maar deze inrichting is toch niet van mij afkomstig!

— Hebt gij haar dan niet laten aanbrengen? vroeg de brigadier nu.

— Neen. Mijnheer Cower wilde dat zoo!

— Wel, wel! kwam Raffles. Hij was zeker erg bang voor zijn geld?

— Tusschen ons gezegd en gezwegen, Mylord — men mag van de dooden wel geen kwaad spreken, zegt men wel eens, maar mijnheer Cower was niet alleen een zeer rijk man, die geld uitleende tegen woekerrente, maar hij was ook buitengewoon gierig.

Raffles liet een zacht gefluit hooren.

— Ik zie, dat gij uw opschrijfboekje nog bij u hebt, brigadier, zeide hij. Als ik u was zou ik dat opschrijven.

— Gelooft gij, Mylord? vroeg de brigadier onzeker.

— Natuurlijk, goede vriend, het kan van zeer groot gewicht blijken te zijn.

HOOFDSTUK III.

De huishoudster.

De brigadier noteerde de vraag en het antwoord en wilde juist iets opmerken, toen de schel van de huisdeur overging.

De portier, die zich nog steeds niet van zijn ontzetting hersteld had, hief verschrikt het hoofd op.

— Wie zou dat kunnen zijn, zoo laat? vroeg hij.

— Wij weten het niet, goede vriend! antwoordde Raffles kalm. Maar er is een goed middel om uw vraag te beantwoorden en dat is, de deur te openen.

De portier scheen te aarzelen.

Blijkbaar vond hij het alles behalve aangenaam geheel alleen de trap te moeten afdalen en zoo laat in den nacht de huisdeur te openen.

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— De brigadier zal wel zoo goed zijn je even te vergezellen. Niet waar, brigadier?

— Vooruit maar! bromde deze. Je bent niet van het hout waar ze de Nelsons uit snijden, portier!

De beide mannen gingen het vertrek uit.

Raffles en Charly bleven alleen achter.

De Groote Onbekende liep in gedachten verzonken heen en weer.

Eindelijk bleef hij voor Charly stil staan en zeide:

— Het zal er wel op uitdraaien, dat we hier met een ordinair roofmoord te doen hebben! Het eenige wonderlijke aan de zaak is: Hoe is de man hier binnengekomen zonder dat de portier het gemerkt heeft?

— Misschien heeft hij zich laten insluiten.

— Dat is natuurlijk mogelijk, maar waarschijnlijk is het niet, want een gierigaard is meestal zeer voorzichtig en kijkt alles zorgvuldig na.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Dat is waar ook! riep hij uit. Wij hebben nog in het geheel niet aan de huisgenooten gedacht!

— Wat meen je?

— Wel, die zullen ons natuurlijk wel nader kunnen inlichten! Het verbaast mij zeer, dat wij nog niets van hen vernomen hebben. Daar moet ik het mijne van hebben! Ik zal aanstonds.....

Maar Raffles kon den zin niet beëindigen, want op dat oogenblik ging de deur weder open en traden er vijf personen het vertrek binnen.

Het waren de brigadier, de conciërge en drie van de agenten.

Raffles trad den brigadier snel tegemoet.

— Wel — is de man ontdekt?

De brigadier schudde mistroostig het hoofd.

— Neen, Mylord, hij lijkt wel door den grond te zijn gezakt.

— En hebt gij dan deze drie mannen reeds teruggeroepen? riep Raffles verbaasd uit. Het is toch mogelijk, dat de moordenaar nog op het dak is!

— Stel u gerust, Mylord — voor deze drie mannen zijn er tien anderen in de plaats gekomen. Er kwam toevallig een patrouille-auto voorbij, die wij hebben aangeroepen.

— Zooveel te beter! riep Raffles uit.

— Deze drie mannen zullen het huis bewaken en het lichaam van den doode. Ik heb zoeven in de portiersloge om mijnheer Sullivan geseind, die over eenige minuten hier kan zijn. Bovendien komen er nog een veertig of vijftig agenten, zoodat de moordenaar, als hij zich werkelijk nog in dit blok huizen bevindt, onmogelijk kan ontkomen. Op dit oogenblik zoeken drie mannen met de grootste nauwkeurigheid de daken af.

— Dat hebt gij knap gedaan, brigadier, zeide Raffles, maar het viel mij zoeven in, dat wij nog iets belangrijks vergeten hebben.

— Wat dan, Mylord?

— De huisgenooten van den vermoorde!

De brigadier klapte zich met de vlakke hand voor het voorhoofd.

— Dat is waar ook! riep hij uit. Hoe konden wij dat vergeten?

Hij wendde zich tot den portier en vroeg:

— Had mijnheer Cower familie?

— Misschien had hij wel familieleden, mijnheer, maar die woonden dan zeker niet bij hem in.

— Was mijnheer Cower getrouwd?

— Neen, hij was weduenaar! Ik heb echter wel eens gehoord, dat hij een zoon had, die in zijn jonge jaren naar Australië is gegaan. Hij moet na een hevige ruzie vertrokken zijn en sedert dien heeft men nooit meer iets van hem gehoord.

— Schrijf het gauw op, brigadier! zeide Raffles lachend.

Daarop vervolgde hij, zich tot den portier wendende.

— Mijnheer Cower woonde dus geheel alleen?

— Dat is te zeggen, Mylord — hij had een huishoudster.

— Maar roep haar dan onmiddellijk! riep Raffles op levendigen toon. Ik kan mij niet begrijpen, dat zij niet aanstonds is verschenen! Zij zal toch wel in dit huis wonen?

— Zeker, Mylord, en zelfs op dezelfde verdieping.

— Ga haar dan aanstonds halen!

De portier verwijderde zich.

Zwijgend wachtte men zijn terugkomst af.

Vijf minuten later keerde de man weder terug.

Zijn gelaat had een verbaasde uitdrukking.

— Welnu? vroeg Raffles ongeduldig.

— Haar kamerdeur is gesloten. En ik krijg op mijn kloppen geen gehoor.

De aanwezigen keken elkander verschrikt aan.

Zou het drama nog een onverwachten keer nemen?

Zooals gewoonlijk was Raffles de eerste, die een besluit nam.

— Wij moeten weten wat er gebeurt! zeide hij kortaf. Zijt gij het niet met mij eens, dat wij haar deur met geweld moeten openen, brigadier?

— Daartoe hebben wij het volste recht!

— Vooruit dan!

Allen verlieten het vertrek op twee agenten na, die bevel kregen bij het lijk van den vermoorde de wacht te houden.

De portier wees hen den weg.

Aan den overkant van het portaal bevonden zich de twee kamers van de huishoudster, benevens de kleine eetzaal.

Raffles klopte nogmaals luid op de deur en riep met stentorstem:

— Doe open! Doe onmiddellijk de deur open.

Geen antwoord.

Zonder een oogenblik te aarzelen, zette Raffles den schouder tegen de deur en een oogenblik later vloog het paneel aan splinters.

Raffles stak zijn arm door de opening, waardoor hij den schakelaar van het electrische licht kon bereiken.

Het slaapvertrek baadde nu in licht.

Het was echter geheel verlaten.

Het bed, dat in een hoek van het vrij grootte vertrek stond, was niet beslapen, en nog bedekt met de sierlijk bewerkte spreij.

Raffles stapte door de opening van het paneel heen, gevolgd door den brigadier en Charly, terwijl de portier voor de opening bleef staan.

Raffles keek achter de gesloten gordijnen, in de kasten, zelfs onder het bed, doorzocht ook de aangrenzende kleine zitkamer, maar hij vond volstrekt niets.

Toen onderzocht hij de deur, die hij zoo even verlied had.

Er waren twee stevige knippen op, en zij waren beiden voor de deur geschoven.

Toen onderzocht Raffles de deur van de zitkamer, die op de gang uit kwam.

Ook deze was van stevige knippen voorzien, maar zij waren niet voorgeschoven.

De deur was echter op slot.

— Het is dus duidelijk dat de dame door de deur van de zitkamer vertrokken is, en haar op de gang op slot heeft gedraaid. Nu doen zich natuurlijk aanstonds de vragen voor: Waar is de huishoudster? Waartoe dienen deze zware knippen?

Hij dacht een oogenblik na en liep toen naar de deur met het versplinterde paneel.

Hij wendde zich tot den portier en vroeg:

— Hoe heette de huishoudster?

— Jane Collins, mylord!

— Hoe oud was zij ongeveer?

— Ik taxeer haar op zes-en-twintig jaar ongeveer!

— Zoo jong nog! riep Raffles verwonderd uit.

— Ouder zeker niet!

— Had zij de gewoonte om zoo laat het huis te verlaten?

— Dit is voor zoover ik weet de eerste keer geweest, Mylord!

— Was zij al lang in dienst bij den ouden Cower?

— Hoogstens een jaar!

— Was hij tevreden met haar?

— O ja, — buitengewoon tevreden, Mylord!

Er was iets in de stem van den portier dat de aandacht van Raffles trok.

— Wat zegt gij dat op een eigenaardige manier! merkte hij op. Bedoelt gij somtijds het tegendeel?

— Neen, Mylord. Ik bedoel slechts dat mijnheer Cower meer met haar was ingenomen dan zij aangenaam vond.

— Ah — staat de zaak zoo! bromde Raffles. Nu komen mij ook die zware knippen heel wat begrijpelijker voor!

Hij wendde zich tot den brigadier en zeide op vriendelijken toon:

— Gij neemt het mij toch niet kwalijk, mijn vriend, dat ik mij aldus in de zaak meng?

— Volstrekt niet, Mylord, integendeel! riep de brigadier haastig uit. Gij stelt alle vragen alsof gij mijnheer Sullivan in eigen persoon waart!

— Dat is een groot compliment voor mij! hernam Raffles. Dat zal ik dan maar als een aanmaning beschouwen om door te gaan!

— Ik verlang niets liever, Mylord!

Raffles wendde zich weder tot den portier en vervolgde:

— Gij zeide dat het van avond bij uw weten de eerste keer was dat de huishoudster, Jane Collins, zoo laat het huis had verlaten. Erkent gij dat het mogelijk is dat zij het huis kan verlaten zonder dat gij het merkt?

De portier dacht even na en antwoordde toen:

— Ik zou niet durven ontkennen dat het geheel al onmogelijk is! Wat het heengaan betreft, zou zij bijvoorbeeld een oogenblik kunnen afwachten, dat ik ergens anders in huis bezig ben. Maar als zij terugkeert, nadat ik mij reeds ter ruste heb begeven, dan moet zij toch de huisdeur weder binnen — als zij tenminste niet door een raam klimt, en dat nog wel met behulp van een ladder! En — als zij door de huisdeur binnenkomt — dan moet de alarmbel boven mijn bed afloopen!

— Weten de huisgenooten van het bestaan van die bel af?

— Allen, mylord! en vooral de oudere menschen slapen er heel wat geruster door.

— Het is dus niet uitgesloten dat een hunner die electriche inrichting tijdelijk buiten werking stelt?

— Wel neen, mylord, dat is integendeel zeer goed mogelijk!

— Nu — dan is dat raadsel tenminste al opgelost! zeide Raffles glimlachend. Ik bedoel — Jane Collins kan dus het huis wel eens vroeger bij nacht en ontijd verlaten hebben. Had zij een sleutel?

— Dat weet ik niet, Mylord. Als zij boodschappen deed, nam zij meestal dien van haar meester mede!

Raffles liet een zacht gebrom hooren.

— Ja, ja! en een slimme vrouw weet den weg wel om een sleutel te laten namaken.

Raffles zweeg even en vervolgde toen:

— Was de huishoudster mooi?

— Zeer mooi, mylord!

— Hoe oud was Cower eigenlijk ongeveer?

— Minstens een jaar of zestig.

— Dronk hij? vroeg Raffles plotseling.

De portier keek hem verbaasd aan.

— Drinken? Ik heb hem nu gij er over spreekt wel eens in een zeer vroolijke bui gezien, met een roodopgezet hoofd, maar een dronkaard zou ik hem toch niet hebben durven noemen!

— Ik vraag het maar, omdat ik in de ontvangkamer een voor de helft geledigde flacon Hollandsche brandewijn heb zien staan, met twee glazen er bij. Het eene was gebruikt — het andere was schoon.

— Dat hebt gij vlug opgemerkt, mylord, riep de brigadier vol bewondering uit. Ik wil u éervol bekennen dat ik er nog niets van gezien had!

— Och, het is misschien maar een kleinigheid, hernam Raffles. Maar een kleinigheid die wij niet zullen vergeten!

Hij wendde zich opnieuw tot den portier en vroeg:

— Weet gij ook of Jane Collins verloofd was?

— Voor zoover ik weet niet, mylord!

— Kreeg zij nooit bezoek van heeren?

— Nooit!

— Haar levenswandel was dus correct?

— Daarop kan ik niets anders dan bevestigend antwoorden, Miss Jane was de ingetogenheid zelf.

Raffles bleef nadenkend staan.

— Het is een vreemde zaak, zeide hij. Natuurlijk is het best mogelijk, dat deze zonderlinge verdwijning van de huishoudster en de moord op Cower volstrekt niet in verband met elkander staan.

— Maar dat zou dan toch zeker al zeer zonderling zijn.

— Het is naar mijn bescheiden meening zelfs onmogelijk, Mylord, liet nu de brigadier zich hooren. En als gij mijn meening vraagt, ik geloof dat wij niet meer behoeven te zoeken, als wij die mooie huishoudster in handen hadden.

— Kom, kom, mijn vriend, deze misdaad is niet door een vrouw gepleegd. Zulk een stoot kan alleen door een zeer krachtige mannenhand worden toegebracht.

— Ik zeg ook niet dat zij het zelf gedaan heeft, Mylord, riep de brigadier haastig uit. Zij kan een medeplichtige gehad hebben, dien zij tersluiks in huis heeft gelaten, denzelfden man, dien wij op zulk een wonderlijke wijze tegen het huis hebben zien opkruipen.

— Gij herinnert mij daar aan iets, riep Raffles. Ik zou het balkon wel eens willen bezichtigen. Wij hebben hier toch niets meer te zoeken. Het is de zaak van de justitie om hier een nader onderzoek in te stellen.

De drie mannen stapten weder door het gat in de

deur en begaven zich vervolgens naar de voorkamer, waar men eenige uren geleden den geheimzinniger vluchteling tegen den schelverlichten achtergrond als een silhouette had zien afsteken.

Raffles trok de balkondeuren, die niet gesloten waren, verder open en trad naar buiten.

De brigadier volgde hem.

Raffles mat den afstand tot aan den dakrand met den blik.

Het was minstens twee en een halve meter van den rand van de balustrade afgerekend.

En tevergeefs zocht Raffles naar iets waaraan de moordenaar zich had kunnen vastklemmen.

Wel was er een nauwe regenpijp, maar zelfs een aap zou het moeilijk zijn gevallen zich daarvan te bedienen om tegen den muur op te klauteren.

En toch, hun oogen hadden hen zoeven niet bedrogen.

Wel was het zeer donker geweest, maar toch hadden zij gezien hoe de man zich van het balkon naar den dakrand opwerkte.

Dat feit viel niet te betwijfelen.

Hoofdschuddend keerde Raffles in de kamer weder terug.

Juist werd er opnieuw aan de buitendeur gescheld.

— Dat zal mijnheer Sullivan wel zijn, riep de brigadier uit.

— Zou het dan niet beter zijn dat ik mij bescheiden verwijder? vroeg Raffles.

— Daartegen protesteer ik, Mylord, riep de brigadier uit. Gij zoudt ons een groot genoeg doen als gij wilde blijven, al ware het slechts omdat gij mede kunt getuigen, hoe die kerel ontkomen is.

— Het zij zoo, zeide Raffles.

Er verliepen nog enkele minuten.

De portier was de voordeur gaan open doen.

Hij keerde met James Sullivan, den besten detective van Scotland Yard en een coroner terug.

Sullivan bleef eenigszins verwonderd staan toen hij zooveel personen in het vertrek aanwezig vond.

Zijn verbazing nam echter nog toe, toen hij Lord Aberdeen herkende, dien hij reeds menigmaal op de Windsor Club ontmoet en gesproken had.

Hij trad met een buiging op zijne Lordschap toe en zeide:

— Dit is wel een wonderlijke ontmoeting, Mylord. Ik ben hier geroepen door den brigadier, om onderzoek te doen in zake den moord op den woekeraar Cowen en ik tref u in dit ongelukshuis aan.

— Vergeef het mij, mijnheer Sullivan, zeide Raffles, terwijl hij den detective de hand toestak. Ik ben getuige geweest van het naspel van dit drama, en gij weet dat ik een haast schrikkelijke neiging heb om voor amateur detective te spelen.

— Nu doet Mylord zich hoog onrecht aan, mijnheer Sullivan, als ik iets mag opmerken, riep nu de brigadier uit. Mylord heeft reeds eenige opmerkingen gemaakt die houtsnijden, en hij is zoo doortastend opgetreden als maar een onzer het had kunnen doen.

— Mylord, gij hadt u volstrekt niet behoeven te verontschuldigen, hernam Sullivan glimlachend. Ik schaam mij niet om te bekennen dat gij de beste speurers van Scotland Yard menigmaal een lesje hebt gegeven. Gij zijt voor een deel getuige geweest van wat hier is geschied, en uw verklaringen kunnen ons van groot nut zijn. Ik verzoek u dus vriendelijk te blijven.

— Ik ben geheel tot uw doent, mijnheer Sullivan.

— Ik dank u. Wees nu zoo goed, brigadier, zoo vervolgde Sullivan, en vertel mij eens zoo kort en duidelijk mogelijk wat er eigenlijk is voorgevallen. Daarna zal ik het lijk van den vermoorden man wel eens gaan bezien.

De brigadier deelde nu mede wat wij reeds weten, waarbij zijn verklaringen nu en dan werden toegelicht door een kort woord van Raffles, die de gelukkige gave bezat, in enkele zinnen het meest ingewikkeld gelijkende voorval in een helder licht te stellen.

Nadat deze mededeelingen geëindigd waren, begaf Sullivan zich naar het vertrek waar het lijk nog steeds op den vloer lag, en waar de coroner hem reeds was voorgegaan.

Deze had zijn onderzoek juist geëindigd.

— Wat denkt gij er van, Sir? vroeg Sullivan.

— De misdaad is natuurlijk gepleegd met een mes, dat ik hier op tafel vond liggen, merkte de coroner op. Een uwer heeft waarschijnlijk het bloed er afgewischt. De moordenaar moet een krachtig man zijn geweest, want het mes heeft zelfs een der ribben geraakt. De dood moet binnen enkele sekonden wegens bloedverlies zijn ingetreden, ofschoon het hart zelf niet geraakt is.

— Kan de doode volgens u nog getracht hebben zich te verweren? vroeg Raffles.

— Het is niet onmogelijk dat er een worsteling aan den moord is vooraf gegaan, maar ik zou veel eerder zeggen dat deze man bij verrassing is neergestooten!

Sullivan stond druk in zijn boekje te schrijven.

Zijn scherpe oogen waarden overal rond.

— Een vrouw kan dezen stoot niet hebben toegebracht? vroeg hij toen.

— Dat lijkt mij onmogelijk! antwoordde de coroner, tenzij het een vrouw was, die over een buitengewone lichaamskracht beschikt!

Sullivan wendde zich tot den portier.

— Was de huishoudster Jane Collins groot en sterk?

— Neen, mijnheer, zij was integendeel tenger en klein, en vaak heb ik mij afgevraagd, hoe zij het uithield geheel alleen het huishouden van Cower te besturen en niet veel beter dan meidenwerk te verrichten!

Sullivan bleef even in gedachten staan en klapte toen het boekje dicht.

— Het is natuurlijk een bezwarend feit dat die jonge vrouw zoo eensklaps en op zulk een vreemd uur verdwenen is, zonder zelfs haar bed te hebben gebruikt. Ik gaf er heel wat voor.....

Sullivan voleindigde den zin niet, maar keek met groote oogen naar de deur.

Deze was zachtjes open gegaan.

Op den drempel stond een jonge vrouw, met een schoon, maar thans doodelijk bleek gelaat.

Haar starende oogen schenen eerst niets te zien van de mannen die in het vertrek aanwezig waren.

Als een somnambule liep zij regelrecht op het lijk van den vermoorde toe, wierp een langen, kouden blik op het gelaat en wendde zich toen weder af.

De mannen waren onwillekeurig terzijde geweken.

Nu trad Sullivan een stap nader en vroeg op zachten toon:

— Wie zijt gij, miss?

— Ik ben Jane Collins, de huishoudster van dezen man!

HOOFDSTUK IV.

Het onderzoek neemt een onverwachten keer.

Een oogenblik heerschte er een gespannen stilzwijgen in de kamer.

Het leek alsof allen iets bijzonders verwachtten.

Jane Collins stond nu midden in het vertrek en speelde gedachteloos met haar langen horlogeketting.

Sullivan was de eerste die weder sprak.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, miss, maar ik ben verplicht u eenige vragen te stellen.

Het jonge meisje keek hem strak aan en zeide toen op doffen toon:

— Zooals gij wilt, mijnheer, ik zal u antwoorden, voor zoover het mij mogelijk is.

Sullivan bedacht zich even en begon toen:

— Zijt gij zoeven pas het huis binnengekomen?

— Ja, mijnheer.

— Stond de deur dan open?

— Neen, zij was gesloten.

— Hoe komt het dan dat wij de schel niet hebben hooren overgaan?

Jane Collins wachtte even voor zij antwoordde:

— Ik had den huissleutel in mijn zak.

Sullivan trad op de tafel toe en nam er een voorwerp af.

— Is dit de huissleutel niet?

Het jonge meisje kwam een stap naderbij en beet zich op de lippen.

Toen knikte zij zwijgend.

— Er zijn er dus twee? vroeg Sullivan.

— Ik had een sleutel voor mijn eigen gebruik.

— Hadt gij dien van mijnheer Cower gekregen?

Nu steeg plotseling een vlammend rood in de wangen van het meisje op.

Zij scheen een oogenblik te aarzelen.

Toen nam zij blijkbaar een besluit en antwoordde kortaf:

— Ik heb den tweeden sleutel laten maken.

— Met welk doel? Gij kon toch met evenveel gemak gebruik maken van den sleutel van uw meester, als gij een boodschap te doen had?

— Mijnheer Cower was menigmaal niet thuis en ik vond het vervelend om steeds den portier te moeten lastig vallen.

Alle aanwezigen keken het meisje aan.

Blijkbaar gevoelden zij allen dat zij loog, of althans de volle waarheid niet zeide.

Sullivan keek haar eenige seconden doordringend aan en zette toen zijn vragen voort.

— Wanneer hebt gij het huis verlaten?

— Om half een.

— Sliep mijnheer Cower toen reeds?

— Dat weet ik niet, zijn slaapkamer is ver van de mijne.

— Wat was het doel van uw laten uitgang?

— Daarop kan ik u niet antwoorden, antwoordde Jane Collins.

— Gij beseft misschien wel dat de weigering om mij op zulk een eenvoudige vraag te antwoorden, onmogelijk in uw voordeel kan zijn?

Het jonge meisje zweeg.

Er leek een siddering over haar geheele lichaam te loopen.

Zij boog het hoofd en wrong zenuwachtig de smalle blanke vingers, die zij met bijzondere zorg scheen te onderhouden.

— Zijt gij den geheelen avond tot half een thuis geweest?

— Ja, mijnheer.

— Gij dient zeker altijd de bezoekers bij uw meester aan?

— Altijd.

— Gij zoudt ons dus kunnen zeggen wie er hedenavond bij hem op bezoek zijn geweest?

— Ja, mijnheer.

— Wees dan zoo goed mij die personen te noemen.

— Om acht uur ongeveer is er een oude dame geweest.

— Een familielid van mijnheer Cower?

— Neen, een klant.

— Bezocht die hem des avonds wel meer?

— Nooit anders dan des avonds. Zij was aan lager wal geraakt, maar van goede familie, en zij wilde het niet weten dat zij in de handen van een ellendigen woekeraar was gevallen.

— Gij spreekt wel op harden toon over uw dooden meester, Miss, merkte Sullivan scherp op.

— Dat is wel mogelijk, zeide Jane Collins kortaf.

— Weet gij niet wat die oude dame kwam doen?

— Zij kwam wissels prolongeeren.

— Hoe laat is die dame weggegaan?

— Omstreeks kwart voor negen.

— Weet gij het zeker?

— Ik heb haar zelf uitgelaten, juist op het oogenblik dat de tweede bezoeker aanschelde.

— Wie was dat?

— Een zakenvriend van mijnheer Cower.

— Kent gij zijn naam?

— Ja. Hij heet John Ashton en hij woont in Kings Cross. Hij is eveneens makelaar in effecten.

Sullivan noteerde naam en adres en vervolgde toen:

— Hoe lang is hij gebleven?

— Ruim een uur.

— Hebt gij hem zien weggaan?

— Neen. Ik was toen in mijn kamer.

Nu trad de portier naar voren.

— Hebt gij iets te zeggen, mijn vriend? vroeg Sullivan op vriendelijken toon.

— Ja, mijnheer! antwoordde de portier. Ik wilde zeggen dat ik dien bezoeker de deur heb geopend en hem in zijn auto heb zien wegrijden. Die auto was ongeveer tien minuten geleden komen voorrijden en ik heb gezien dat er zich een dame in bevond.

— Ik dank je, mijn vriend! zeide Sullivan.

Daarop wendde hij zich tot Raffles en zeide op zachten toon:

— Het is dus, dunkt mij, duidelijk, dat die John Ashton voor zijn bezoek een bepaalden tijd had vastgesteld, anders zou hij zich niet hebben afhalen.

— Dat geloof ik ook, mijnheer Sullivan! Gij zult die vrouw trouwens wel kunnen uitvinden.

Nu wendde Sullivan zich weder tot de huishoudster en zette zijn korte duidelijk gestelde vragen voort.

— Kwam de derde bezoeker spoedig nadat mijnheer Ashton was heen gegaan?

— Toen Ashton wegging was hij er al bijna een half uur!

— Een half uur? Waar is hij dan dien tijd geweest?

— In de balkonkamer, die als een soort wachtkamer was ingericht.

— Heeft hij daar een half uur alleen gezeten?

— Ja.

Sullivan, Raffles en Charly wierpen elkander een snellen blik toe.

Ook de brigadier en de agenten schenen opmerkzaam te worden.

Het was alsof zij gevoelden dat er iets bijzonders in de lucht hing.

Toen vervolgde Sullivan:

— Wist mijnheer Cower dat die bezoeker er was?

— Ik ben het hem aanstonds gaan zeggen, ofschoon hij anders niet gestoord wil worden als er iemand met hem spreekt.

— Waarom hebt gij dan tegen zijn verbod in gehandeld?

— Omdat de bezoeker er zoo sterk op aandrang dat ik hem onmiddellijk bij mijn meester zou aandienen!

— Kan men in de voorkamer hooren wat er in het werkvertrek gesproken wordt?

— Als de tusschendeuren en de gordijnen dicht zijn is het onmogelijk!

— Wanneer is die derde en laatste bezoeker heen gegaan?

— Dat weet ik niet, mijnheer!

— Gij hebt hem dus niet zien vertrekken?

— Neen.

— Hij kan er dus om twaalf als om een uur nog geweest zijn?

Jane Collins keek Sullivan eenige oogenblikken achter elkaar met groote wijde open oogen aan, voor zij met toonlooze stem antwoordde:

— Het is wel mogelijk! Ik herhaal u dat ik hem niet heb zien weggaan.

— Bedenk, Miss, dat gij voor de rechtbank onder eede gehoord zult kunnen worden.

— Dan zal ik mijn verklaring bezweren, mijnheer.

Er heerschte op het oogenblik een gespannenheid in het vertrek.

Het was of de waarheid zich aanstonds baan zou breken.

En toch — nooit had de vreeselijke misdaad zoo geheimzinnig geschieden al juist nu.

Sullivan scheen een oogenblik in diep gepeins verzonken te staan.

[Toen hief hij het hoofd langzaam op en vroeg:

— Kendet gij den laatsten bezoeker?

— Ja, hij kwam in den laatsten tijd meermalen bij mijn meester.

— Hoe is zijn naam?

— Henry Frazer.

— Was hij een jong of een oud man?

— Jong, krachtig en lenig!

— Weet gij het doel van zijn bezoek soms?

— Ik weet niet wat hij gisteravond speciaal kwam doen, maar vroeger kwam hij herhaaldelijk mijnheer Cower bezoeken om wissels te prolongeeren. Hij zag er gisteravond ellendig uit.

— Hij stond dus in zakenrelatie met uw meester?

— Als gij dat zakenrelatie wilt noemen! Hij leende geld van hem, ik geloof om zijn proefnemingen te kunnen voortzetten. Mijnheer Frazer is ingenieur.

— Gij zegt dat gij mijnheer Ashton niet hebt hooren weggaan. Gij hebt dus mijnheer Frazer ook niet kunnen binnenlaten?

— Neen, dat heeft mijnheer Cower zelf gedaan, denk ik.

— Belde mijnheer Cower nooit om zijn bezoekers uit te laten?

— Soms wel, soms niet. Als het bezoekers waren, voor wie hij geen egards behoefde te hebben dan zond hij ze zonder meer weg.

Nu wendde Sullivan zich tot den portier.

— Gij hebt gehoord wat Miss Collins zeide, niet waar? Zij heeft den laatsten bezoeker niet hooren weggaan. Maar misschien hebt gij hem wel zien vertrekken?

— Neen, mijnheer, ik heb niets gezien, antwoordde de portier met vaste stem. Ik heb mijnheer Frazer wel zien binnenkomen, maar ik heb hem niet zien weggaan.

— Zijt gij den heelen avond voortdurend in uw loge geweest?

— Zoo goed als voortdurend. Ik geloof niet dat ik er te samen langer dan 5 minuten ben uitgeweest.

— Nu nog een enkele vraag, Miss, zoo wendde de detective zich tot de huishoudster en dan zijt gij voorloopig van ons af. Ik zeg voorloopig, want ik vrees dat gij als getuige zult gedagvaard worden.

Het meisje greep zich aan een stoel vast en er lag een smeekende uitdrukking, toen zij vroeg:

— Zou dat onvermijdelijk zijn, mijnheer?

— Ik vrees van wel. En nu mijn vragen: gij zegt dat gij den geheelen avond zijt thuis geweest? Heeft mijnheer Cower u soms in dien tijd een bezoek gebracht?

Het meisje schudde verontwaardigd het hoofd.

— Mijnheer Cower zette nooit een voet in mijn vertrekken.

— Zijt gij gisteravond den geheelen avond alleen gebleven?

Deze vraag had een buitengewone uitwerking.

Zij werd bleeker dan de dood en keek Sullivan met wild sturende oogen aan.

Toch wist zij zich te beheerschen.

Zij antwoordde kalm:

— Ik ben den geheelen avond alleen geweest.

— Dan rookt gij zeker?

— Soms, een sigaret, hakkelde het jonge meisje, nauwelijks verstaanbaar.

— Dan zult gij mij wel willen zeggen, Miss, hoe dit voorwerp in uw kamer kon komen?

Sullivan stak de hand op.

[Tusschen de vingers hield hij een veelgebruikte hou-

ten tabakspijp met een hoornen mondstuk, en die nog voor de helft met tabak gevuld was.

Een doodelijk stilzwijgen volgde op deze woorden.

Allen staarden Jane Collins aan als verwachtten zij een antwoord van haar.

Het jonge meisje uitte echter geen enkelen klank.

Zij greep met beide handen om zich heen, sloot de oogen, slaakte een diepen zucht en zakte toen bewusteloos op den grond ineen.

HOOFDSTUK V.

Twee arrestaties.

Het was in den morgen van denzelfden dag.

Henry Frazer zat in zijn zeer eenvoudig gemeubelde studeerkamer op de bovenste verdieping van een oud huis in de Gladstone street.

Hij was omstreeks twee en dertig jaar.

Zijn gelaat vertoonde krachtige trekken, maar zijn bleekheid getuigde van lange nachtwaken en zwaren, ingespannen hersenarbeid.

Hij zat voor een groote teekentafel, die bedekt was met een aantal papieren, vol teekeningen en becijferingen.

Voorts stond er in het vertrek een eenvoudige rust-bank, een vierkante tafel, eenige stoelen en een groote kast, van onder tot boven gevuld met wetenschappelijke werken.

Een smalle tusschendeur gaf toegang tot het kleine slaapvertrek.

De jonge man was blijkbaar pas zoeven opgestaan.

Hij rekte zich uit, stond op en trad naar de tafel toe, waarop zijn hospita reeds een schraal ontbijt had gezet.

Hij gebruikte vlug zijn maaltijd en trad toen op de smalle balkondeuren toe, die toegang gaven tot een zeer smal balkon, op nauwelijks een meter afstand van den dakrand.

Naast het balkon tegen den muur was een pijpenrek bevestigd, waarin een dozijn houten en steenen pijpen staken.

Hij nam er gedachtenloos een uit, vulde ze, en stak ze aan.

Toen trad hij met de handen in de zakken van zijn morgenjasje op het balkon om met volle teugen de frissche morgenlucht in te ademen.

Een bescheiden klopje op de gangdeur deed hem omzien.

De hospita, een oud gebogen vrouwtje, trad het vertrek binnen.

— Kan ik de tafel afruimen, mijnheer, vroeg zij vriendelijk.

— Ga uw gang, juffrouw Grover.

De hospita begon de tafel af te ruimen.

Ondertusschen wierp zij van tijd tot tijd een steelschen blik op den jongen man.

— Ik geloof dat gij weer te lang gewerkt hebt, mijnheer Frazer, zeide zij op bestraffenden toon. Gij ziet wat bleek!

— Het heeft niets te beduiden, juffrouw, hernam Henry op luchtigen toon. De heerlijke morgenlucht zal mij opknappen!

— U schijnt vannacht ook behoefte aan frissche lucht te hebben gehad, merkte het oude vrouwtje gekscherend op.

— Hoe dat zoo? vroeg Henry Frazer verbaasd.

— Wel, van morgen vond ik uw balkondeuren openstaan, toen ik de kamer schoonmaakte.

Frazer trok de schouders op.

— Dan zal ik ze gisteravond hebben laten openstaan, want ik verzeker u dat ik gisteren aanstonds naar bed gegaan ben en aan geen deuren gedacht heb!

De oude vrouw had intusschen den ontbijtboel weggeruimd.

Zij nam een krant van een stoel, die zij daar bij haar binnenkomen had neergelegd en reikte hem Frazer toe.

— Hier is de „Daily News”, mijnheer Frazer, zeide zij op goedgehartigen toon. Wilt gij haar soms lezen?

— Ik vrees dat ik niet veel tijd zal hebben maar ik

dank u toch voor uw vriendelijkheid, zeide Frazer glimlachend.

— Maar gij moet haar toch werkelijk lezen, mijnheer Frazer, er is van nacht een vreeselijke moord gepleegd.

— Zoo waarlijk? dat komt in Londen wel meer voor!

— Ja maar het is hier vlak in de buurt gebeurd. Om zoo te zeggen om den hoek.

— Nu, als ik straks een oogenblik gelegenheid heb, zal ik wel eens zien, zeide Frazer, maar nu moet ik eerst aan het werk.

Het vrouwtje wierp haar huurder nog een onderzoekenden blik toe en ging toen hoofdschuddend heen.

Zoodra de deur achter haar was dichtgevallen, zette Frazer zich voor zijn werktafel neder en begroef het hoofd in de handen en was het volgende oogenblik verdiept in de bestudeering van een ingewikkeld werktuig.

Er was omstreeks een half uur verlopen, toen er opnieuw op de deur werd geklopt.

Eenigszins ongeduldig hief Frazer het hoofd op.

De hospita trad weder binnen.

Er lag een verschrikte uitdrukking op haar oud gerimpeld gelaat.

— Wat is er, miss Grover, vroeg Frazer. Ik heb immers gezegd dat ik niet gestoord wil worden onder mijn werk!

— Dat weet ik wel, mijnheer, maar.....

— Welnu? wat staat gij daar? waarom spreekt gij niet uit?

— Omdat — er zijn beneden menschen die u spreken willen!

— Welnu — wat zou dat? riep Frazer lachend uit. Wie weet zijn het wel menschen die mij een bestelling te doen hebben! Misschien lacht de fortuin mij eindelijk toe.

— Dat geloof ik haast niet, mijnheer Frazer, stamelde het oude vrouwtje, die heeren zijn — van de politie!

Frazer wierp zijn hospita een verbaasden blik toe.

Toen gleed er iets als een trek van teleurstelling over zijn jong krachtig gelaat.

— De politie? Dan is er natuurlijk een vergissing in het spel.

— Zij zeiden dat zij mijnheer Frazer moesten spreken — en ik geloof — ja, ik hoor hen al op de trappen.

Frazer bleef onbeweeglijk op dezelfde plaats staan.

Zijn oogen staarden naar de deur.

Er lag echter volstrekt geen angst, alleen maar nieuwsgierigheid op zijn gelaat.

Nu zeide hij op korten toon maar niet onvriendelijk:

— Wijst dien zonderlingen bezoekers maar eens den weg, anders verdwalen zij nog.

De oude vrouw verliet het vertrek.

Frazer hoorde hoe zij door de smalle gang slofte en iets over de trapleuning naar beneden riep.

Er verliepen eenige minuten, maar in dien korten tijd gingen er talloos vele gedachten door het hoofd van den jongeman.

Toen ging de deur weder open.

Op den drempel stond James Sullivan en schuins achter hem de brigadier die hem den vorigen nacht getelefoneerd had.

In het half duister van de gang waren de hoofden van nog twee ander politiebeambten zichtbaar en heel achteraan stond miss Grover, die haar boezelaar zenuwachtig in haar magere vingers frommelde en blijkbaar volstrekt niets begreep van dit bezoek.

Een oogenblik bleven de mannen elkander aanzien.

Toen trad Sullivan het vertrek binnen, en vroeg:

— Gij zult zeker wel begrijpen waarom wij komen?

Frazer schudde ontkennend het hoofd.

— Ik heb er integendeel niet het minste vermoeden van, mijnheer. Tegenover mijn hospita gaf ik reeds de meening te kennen dat hier een vergissing in het spel moet zijn.

Sullivan keek den jongen man strak aan.

— Ik geloof het niet, zeide hij langzaam. Gij zijt immers mijnheer Henry Frazer?

— Die ben ik.

— Gij zijt gisteravond bij mijnheer Cower geweest, die in den afgelopen nacht om een uur vermoord in zijn kamer werd gevonden?

De jonge man verbleekte en deed een stap achterwaarts.

— Vermoord? herhaalde hij op doffen toon. Vermoord? Goede God, hoe is dat mogelijk?

— Hij is met een groot knipmes vermoord, mijnheer, antwoordde Sullivan op koelen toon.

Maar reeds had de jonge man zich hersteld.

Hij kwam met gebalde vuisten dreigend op Sullivan toe, en vroeg met gesmoorde stem:

— En wilt gij mij eens zeggen wat ik daarmee uitstaande heb?

— Dat zult gij later wel vernemen, mijnheer. Beantwoordt mij slechts deze vragen: Zijt gij gisteren bij den effectenhandelaar Cower geweest?

— Ja.

— Hoe laat zijt gij ongeveer gekomen?

— Om kwart over negen ongeveer.

— Zijt gij onmiddellijk bij hem toegelaten?

— Ik heb een half uur moeten wachten.

— Hoe lang zijt gij bij hem gebleven?

— Ruim een uur. Het kunnen ook wel vijf kwartier zijn geweest en misschien wel anderhalf uur. Ik was te opgewonden om er veel acht op te slaan.

— Waarom waart gij opgewonden?

— Omdat — wel, ik had onaangename zaken met hem gehad.

— Weet gij dat niemand u heeft zien vertrekken?

De jonge man haalde de schouders op.

— Dat is best mogelijk. Het is een huis met zeer weinig bedienden.

Sullivan wachtte eenige oogenblikken voor hij vervolgde:

— Waar zijt gij heengegaan toen gij het huis van mijnheer Cower verliet?

— Ik heb wat rondgelopen.

Sullivan wendde zich om en riep de hospita binnen.

De oude vrouw kwam bevend nader.

— Deze heer is uw huurder? vroeg Sullivan, terwijl hij op Henry Frazer wees.

De hospita knikte bevestigend.

— Wanneer is hij gisternacht thuis gekomen?

Inplaats van dadelijk te antwoorden begon de arme vrouw over al haar leden te beven.

— Welnu? drong Sullivan aan.

— Het was — het was bij tweeën, mijnheer.

— Hoe weet gij dat zoo precies?

— Ik heb een zeer lichten slaap, en mijn slaapkamer is vlak naast die van mijnheer Frazer. Ik werd wakker doordat hij de deur van zijn kamer opende en keek op de kleine klok, die ik steeds op een stoel bij mijn bed neder zet. Het was toen tien minuten voor tweeën. Ik hoorde toen hoe mijnheer Frazer nu en dan in zich zelf sprekend, zooals hij wel meer doet, zich ter ruste begaf.

Toen zij dit gezegd had, wendde de oude vrouw zich tot Henry Frazer, hief smeekend haar gevouwen handen naar hem op en zeide, terwijl de tranen haar in de oogen sprongen:

— Ik kon niet anders zeggen, mijnheer Frazer, het is de waarheid.

De jonge man legde haar kalmeerend de hand op den schouder:

— Gij hadt ook niet mogen liegen, Miss Grover.

Daarop wendde hij zich tot Sullivan en zeide kortaf:

— Mijn hospita spreekt de waarheid, ik ben om kwart voor tweeën thuis gekomen.

— Gij hebt dus omstreeks drie uur op straat geworven. Dat klinkt al zeer weinig aannemelijk, zooals gij zeker wel met mij zult eens zijn.

Frazer haalde de schouders op.

— Gij kunt het aannemelijk noemen of niet, al naar uw goeddunken.

— Gij weigert dus te zeggen waar gij van omstreeks elf uur tot bij tweeën geweest zijt?

— Dat weiger ik.

— Gij weet zeker wel dat gij daardoor uw zaak niet beter maakt?

— Ik weet alleen, mijnheer, dat gij op een dwaalspoor zijt, en dat ik met den moord op Cower niets te maken heb.

Sullivan keek den man eenige oogenblikken aandachtig aan.

Het scheen alsof hij tot in zijn ziel wilde lezen.

Toen vervolgde hij:

— Het is ons bekend dat gij zeer veel geld van mijnheer Cower geleend hebt. Is dat zoo?

— Het is zoo. Ik schaam mij er diep voor dat ik aan zulk een ellendeling hulp gevraagd heb, maar ik kon niet anders.

Sullivan liet zijn blikken door het vertrek dwalen.

Eindelijk bleven zij gevestigd op een kleine ouderwetsche schrijftafel in een hoek van het vertrek.

Hij trad er op toe en trok haastig eenige laden open.

Henry Frazer zag zwijgend en met een somberen blik toe.

Eensklaps was hij met een paar stappen bij het meubel, juist toen Sullivan de hand uitstreckte naar een kleine lade.

— Ik verbied u om die lade aan te raken, riep de jonge man op heftigen toon, terwijl er een vlamvend rood in zijn wang opkwam.

— Gij verbiedt het mij? vroeg Sullivan langzaam.

— Ja, dat doe ik. Als gij een man van eer zijt, dan laat gij die lade met rust. Haar inhoud is heilig voor mij en hij moet het ook voor anderen zijn.

Langzaam trok Sullivan zijn hand terug.

De toon van den jongen man scheen onwillekeurig indruk op hem te hebben gemaakt.

— Zooals gij verkiest, zeide hij koel. Voorloopig zullen wij deze lade dan gesloten laten. Maar wat is dit? riep hij eensklaps uit, terwijl hij de hand uitstreckte naar een kleinen stapel papieren, die in een hoek van het tafelblad lagen.

Hij bladerde de papieren snel door en wierp toen Henry Frazer een kouden doordringenden blik toe.

Toen wendde hij zich tot de beide agenten en beval:
— Arresteer dien man.

De beide politiebeambten traden op Frazer toe en legde hem de hand op den schouder.

Het gelaat van den jongen ingenieur was zeer bleek geworden.

— Op welke beschuldiging arresteert gij mij? vroeg hij.

— Op die van moord met voorbedachten rade op den effectenhandelaar Cower.

— En op welken grond?

Sullivan hield de papieren in de hoogte.

— Op dezen grond. Ik heb hier een aantal schuld-
bekenntnissen en wissels op uw naam, ten bedrage van
bijna duizend pond sterling in handen. Wilt gij mij
zeggen hoe die zijn hier gekomen? Gij zult toch zeker
gisteravond uw schuld niet terugbetaald hebben?

Frazer stond onbeweeglijk midden in de kamer.

Zijn oogen schenen hem uit het hoofd te puilen.

Hij haalde met moeite adem en zijn stem klonk
heesch toen hij zeide:

— Ik heb niets terug betaald gisteren, integendeel,
ik verzocht Cower om mijn wissels te prolongeeren. Als
gij ze daar in handen hebt, dan bezweer ik voor God,
dat ik niet weet hoe zij in mijn secretaire zijn gekomen.

Sullivan liet een verachtelijk lachje hooren.

— Zeker niet door tooverij. Maar nu genoeg gepraat.
Nog slechts deze vraag: Kent gij Miss Jane Collins, de
huishoudster van den vermoorden man?

— Ik heb haar enkel alleen gezien.

— Hebt gij nooit met haar gesproken?

— Nooit anders dan om haar te verzoeken mij bij
haar meester aan te dienen.

— Gij hebt dus gisternacht geen bezoek in haar
kamer gebracht, en daar misschien een van de pijpen
laten liggen, zooals ik daar een dozijn in dat rek zie?

— Een pijp? Ik zou bij Miss Collins geweest zijn?
Kom, kom, mijnheer, gij zijt niet goed bij uw zinnen.
Maak het kort, wat ik u bidden mag en voer mij weg.
Ik zie wel dat ik u toch niet kan overtuigen van mijn

onschuld, maar ik hoop dat de rechtercommissaris er
anders over denkt dan gij.

Sullivan antwoordde niet, maar wees met een zwij-
gend gebaar naar de deur.

De agenten en de brigadier voerden hun gevangene
weg.

De oude hospita hield haar boezelaar voor het ge-
laat, terwijl zij hartbrekend snikte.

Toen viel zij plotseling als een furie uit tegen den
niets vermoedenden Sullivan en schreeuwde:

— Beulen zijt gij, nietswaardige beulen, en gij zijt
nog gek op den koop toe. Hoe kan men zulk een braven,
ordentelijken jongen als mijnheer Frazer verdenken van
zulk een afschuwelijke misdaad.

— Zwijg vrouw, zeide Sullivan op grimmigen toon,
daar begrijpt gij niets van.

Hij ging het vertrek rond, opende alle kasten, door-
zocht een kist die met kleederen in den hoek stond en
wendde zich toen weder tot de hospita met de vraag:

— Weet gij ook of mijnheer Frazer het huis verlaten
heeft nadat hij om twee uur was thuis gekomen?

— Neen, antwoordde de hospita op nijdigen toon.
Hij heeft geslapen zooals ieder fatsoenlijk mensch.

— Dan zal hij het gestolen geld wel ergens op zol-
der, onder de hanebalken, of in een of ander geheim
vak verborgen hebben, bromde Sullivan voor zich heen.

Toen wendde hij zich naar de deur en ging snel de
trappen af.

De agenten hadden met hun gevangene reeds in een
gesloten auto plaats genomen.

Sullivan stapte op zijn beurt in en de wagen zette zich
in beweging.

Juist toen zij voor Scotland Yard stilhielden, kwam
daar een tweede auto aanrijden.

Er stapte een jonge zwaar gesluierde vrouw uit, die
door twee agenten ondersteund moest worden.

Het was Jane Collins, die een half uur geleden in
het huis in de Hamiltonstreet gearresteerd was op ver-
denking van medeplichtigheid aan den moord!

HOOFDSTUK VI.

Verschillende combinaties.

Den volgenden dag omstreeks tien uur zaten Raffles en Charly in de bibliotheek van de villa in de Regentstreet.

Bijna op hetzelfde oogenblik legden zij hun bladen neder en keken elkaar aan.

— Wel, Edward, wat denk je er van? vroeg Charly na eenige oogenblikken.

— Wel, het is zeker de zonderlingste zaak die ik in lange jaren heb bijgewoond.

— Niet waar? Er zijn verscheidene punten in, die haar bijzonder geheimzinnig maken!

— Dat zijn er. En tot goed begrip van de zaak zult gij mij genoeg doen als gij mij eens opnoemt wat je getroffen heeft.

— Met genoeg!

Ik geloof dat wij de twee eerste bezoekers van Cower wel kunnen uitschakelen, omdat die met de zaak volstrekt niets uitstaande hebben.

— Daar doe je goed aan. Ik ben het volmaakt met je eens dat zij er volkomen buiten staan.

— Nu, dan hebben wij het eerst de zonderlinge hoarding van huishoudster miss Collins. Zij zegt dat zij het huis verlaten heeft, maar zij wil het doel van haar tocht niet noemen. Men vindt een half uitgerookte pijp op haar kamer en als men haar op dat feit wijst, valt zij flauw! Voor den rechter-commissaris verklaart zij eerst, volstrekt niet te weten hoe die pijp daar kan gekomen zijn en vervolgens dat mijnheer Cower toch even misschien is binnen geweest en toen zijn pijp daar heeft laten liggen. Uit het nader onderzoek blijkt echter dat de vermoorde nooit een pijp rookte.

— Goed zoo, Charly, je bent een volleerde rechter van instructie! Wat verder?

— Ik zou nu eerst dien laten, nachtelijken gang behandelen! Geloof je ook niet dat dit niet de eerste maal was dat de huishoudster op zulk een laat uur het huis verliet?

— Dat geloof ik zeker niet! Anders zou zij zeker niet dien sleutel hebben laten namaken.

— Nu hebben wij dien vreeselijken kreet omstreeks een uur in den nacht gehoord. Maar hoe kan dan de huishoudster iets met de misdaad uitstaande hebben,

als zij om half een reeds vertrok? En die opgave moet op waarheid berusten, anders zouden wij haar uit het huis hebben moeten zien komen!

— Zeer juist opgemerkt, Charly, riep Raffles uit. Je bent in de wieg gelegd voor detective! Je combineert uitstekend!

Charly bloosde van genoeg over de lofspraak en vervolgde:

— Nu zou de jonge vrouw natuurlijk een medeplichtige kunnen hebben, die den moord pleegde, nadat zij het huis reeds verlaten had. En de rechter-commissaris plaatste zich dan ook op het standpunt dat dit inderdaad het geval is. En de medeplichtige zou dan volgens hem niemand anders zijn dan Henry Frazer, de jongste ingenieur!

— Houd eens even op, Charly, wat denk jij van die lezing?

De jonge man scheen even te aarzelen.

— Wel, geheel onmogelijk is het niet! hakkelde hij toen. Wat dunk je zelf?

Raffles draaide wat aan zijn grooten zegelring.

Hij scheen even in diep nadenken te verzinken.

Na zich eenige malen met het vlakke der hand over het voorhoofd gewreven te hebben, antwoordde hij:

— Het is tamelijk moeilijk te bewijzen, want het is duidelijk dat de huishoudster, zoo ze al niet liegt, toch de waarheid gedeeltelijk verzwijgt, maar het komt mij onwaarschijnlijk voor dat Henry Frazer de man is geweest, die een deel van den avond in haar kamer heeft doorgebracht!

— Waarom?

— Omdat het getuigenverhoor onomstootelijk heeft vastgesteld dat de beide jonge lieden elkander volstrekt niet kenden! Welnu, om zulk een vreeselijke misdaad te begaan, is niet alleen vriendschap, maar een zeer nauwe, intieme betrekking noodig!

— Dus dan zou er nog een derde man in het spel zijn geweest? riep Charly uit.

— Daar ben ik van overtuigd!

— Maar wie zou dat dan geweest moeten zijn?

— Jongenlief, als wij dat wisten, dan zou het raadsel reeds voor de helft zijn opgelost, antwoordde Raff-

les kalm. Wij hebben niet alleen met een moordzaak te doen, maar, als ik mij niet sterk vergis, met minstens een liefdesintrige, en het is een feit, door een eeuwenlange criminalistische ervaring bevestigd, dat juist de liefdeszaken elk misdrijf zoo duister en ondoorgrondelijk maken.

— Waarom sprak je zoeven van een liefdesintrige?

— Dat zal ik je zeggen. Uit het verslag in de bladen blijkt dat Frazer halsstarrig weigert te verklaren wat hij tusschen half elf of elf uur in den avond en twee uur des nachts heeft gedaan! Voor die weigering, die hem aan de galg kan helpen, moet natuurlijk een zeer ernstige reden zijn! Begrijp je waar ik heen wil?

— Ik geloof het wel!

— Frazer is blijkbaar bij iemand geweest, wier naam in deze zaak volstrekt niet mag worden genoemd. Ik zeg „wier” naam, omdat wij hier hoogstwaarschijnlijk met een vrouw te doen hebben! Voor een man gebruikt een andere man nooit zooveel consideratie, als hij weet dat zijn leven er mede gemoeid is! Hoe het ook zij — dat hiaat van drie uren zou hem groote schade kunnen doen!

— En dan vergeet je nog het pak wissels dat in zijn secretaire gevonden is!

— Neen, neen, dat vergeet ik niet, en dat is zeker ernstig genoeg — natuurlijk als bewezen kan worden dat Frazer inderdaad zijn schulden eergisteravond niet heeft betaald!

— Maar dat staat vast! Anders zouden de boeken van Cower het toch hebben moeten vermelden?

— O, dat is niet volstrekt noodzakelijk! Cower kan wel slaap gehad hebben en zich hebben voorgenomen de betaling van de schuld den volgenden morgen te boeken, of hij kan overvallen zijn door den moordenaar voor hij nog gelegenheid had een pen ter hand te nemen! En is je nu nog somtijds iets opgevallen?

Charly dacht even na en antwoordde toen:

— Ja. Het feit namelijk dat men ondanks het grondigste onderzoek, volstrekt geen geld of kostbaarheden in de woning van Frazer heeft gevonden, noch in den schoorsteen, noch elders.

— Juist, en dat zou zeker in zijn voordeel moeten pleiten!

— De justitie schijnt er echter anders over te denken. Zij is van oordeel dat hij het geld wel op een andere plaats kan verborgen hebben, daar wij den moordenaar om kwart over eenen ongeveer over den rand van het dak hebben zien verdwijnen en Frazer pas om twee uur is thuis gekomen! Ik behoef je natuurlijk niet te zeg-

gen, dat hij in hetzelfde blok huizen woont als waarin de woning van Cower zich bevond!

— Neen, dat is bekend! Er heeft zich zelfs iemand als getuige aangemeld die Frazer van aanzien kent, en die zegt dat hij hem om bij tweeën zijn huis heeft zien binnengaan!

— Is dat alles? vroeg Raffles.

— Meer wil mij op het oogenblik niet invallen!

— Laat ik dan zelf iets mogen opmerken, mijn jongen!

— Ga je gang, ik ben heel nieuwsgierig!

— Het is misschien op het eerste gezicht een kleinigheid, die echter naderhand kan blijken van groot gewicht te zijn. Ik bedoel de verklaring van de oude hospita van Frazer over de balkondeuren.

— Dat is mij ontschoten! Wat was het?

— De oude vrouw heeft voor den rechtercommissaris met stelligheid verklaart dat zij des avonds de deuren had gesloten, en dat haar huurder ze ook niet geopend had. Toch vond zij toen zij des morgens de kamer zou schoon maken, de deuren aanstaan!

— De wind kan ze geopend hebben!

— Onmogelijk! de wind was zeer zwak en woei bovendien uit het Oosten, terwijl het raam op het Westen gelegen is.

— Nu, wat leidt je er dan uit af?

— Het eenige wat er uit af te leiden valt, mijn jongen, namelijk, dat die deuren door een derden persoon geopend zijn!

— Met welk doel in 's hemels naam! riep Charly uit.

— Om de wissels in de secretaire te leggen!

De jonge man keek Raffles met open mond onweeglijk aan.

— Is dat niet een zeer gewaagde veronderstelling?

— Tusschen ons gezegd en gezwegen — ja dat is ze! en omdat ik aan niets grooter hekel heb dan aan alles wat onzeker en vaag is, daarom zullen we die zaak eens gaan onderzoeken!

— Zou dat gaan? riep Charly uit, wiens oogen schitterden.

— Ik heb op voorspraak van ons beider vriend, Fileas Baxter, den hoofdinspecteur van politie, carte blanche gekregen, om op mijn eigen houtje een onderzoek in te stellen. Natuurlijk voor zoover ik daarbij de maatregelen van den eerwaarden heer niet in de war stuur!

— Dus je hebt een machtiging?

— Ja, met den eersten post gekregen. Zij bespaart ons de moeite ons als detectives te moeten vermommen.

— Nog een woord, Edward! Als je zooveel moeite

doet, dan moet je overtuigd zijn, dat de justitie op een dwaalspoor is en twee onschuldige menschen gearresteerd zijn.

— Dat ben ik ook! hernam Raffles kortaf. Ik heb tusschen de regels van de dagbladverslagen gelezen en ik heb den stelligen indruk gekregen dat iemand die werkelijk schuldig is, niet spreekt en doet zooals Henry Frazer. En dan wil ik je nog wel zeggen, dat die ontstentenis van het geroofde geld mij al heel vreemd aandoet! Het is bijna onmogelijk dat iemand in iets meer dan een half uur tijds zulk een bedrag op een veilige plaats kan brengen.

— Als men tenminste niet aanneemt, Edward, dat Frazer een medeplichtige had die in de buurt woont, bij wie of bij wien hij het geld in bewaring heeft gegeven!

— Voor die lezing gevoel ik bitter weinig! Een man die een moord pleegt om aan geld te komen, geeft dat niet zoo spoedig uit handen, op gevaar af dat hij er nooit meer iets van terug ziet! En nu genoeg gepraat — nu zullen wij eens gaan handelen!

— Waar gaan wij het eerst heen, Edward?

— Naar de woning van den ingenieur.

De beide vrienden hadden zich spoedig aangekleed en lieten zich door Henderson, den chauffeur, naar de Gladstonestreet brengen.

Bij de deur van het huis stond een agent op post, maar de man liet hen onmiddellijk passeeren, toen Raffles zijn machtiging toonde.

De beide vrienden bestegen de smalle trappen, tot zij de bovenste verdieping bereikt hadden.

Miss Grover ontving hen met roodgekreten oogen.

— Wie zijt gij en wat wilt gij, heeren? vroeg de oude vrouw.

— Wij zijn mannen die groot belang stellen in het lot van mijnheer Frazer, en wij willen trachten zijne onschuld aan het licht te brengen — als hij werkelijk onschuldig is!

— Maar dat is hij zeker, mijnheer, riep de oude vrouw uit, en de tranen stroomden opnieuw langs haar magere wangen. Ik heb mijnheer Frazer jaren lang gekend en ik verzeker u, ik bezweer u, dat hij tot zulk een afschuwelijke daad niet in staat was.

— Dat hoop ik van harte, miss! hernam Raffles op vriendelijken toon. Wij hebben een machtiging gekregen van mijnheer Baxter, om een onderzoek in te stellen, wilt gij ons daarbij behulpzaam zijn?

— Ik verlang niets liever, mijnheer, antwoordde de oude vrouw haastig.

— Dan zullen wij maar aanstonds beginnen met ons onderzoek! Dit is zeker de werkkamer van mijnheer Frazer?

— Ja mijnheer, in dit vertrek werd hij gearresteerd.

— Is dat de secretaire waarin de wissels gevonden werden?

— Juist, mijnheer!

Raffles trad op het meubel toe en bezag het slot.

— Nu, dat heeft niet veel te beteekenen, mompelde hij. Het is zoo oud en versleten, dat men het desnoods met behulp van een spijker zou kunnen openen!

Een voor een trok Raffles alle laadjes open.

Ten slotte vond hij er een dat op slot was.

— Weet ge soms wat hier in zit? zoo wendde hij zich tot de hospita.

De oude vrouw scheen even te aarzelen.

— Ik weet niet of ik dat zeggen mag, mijnheer, zeide zij.

— Doe het maar! moedigde Raffles haar aan. Ik verzeker u, dat ik slechts het belang van mijnheer Frazer op het oog heb.

— Nu dan, ik geloof dat hij daar brieven in bewaarde die groote waarde voor hem hadden! Ik ben wel eens binnengekomen op een oogenblik dat mijnheer Frazer voor die kleine oude secretaire zat en de brieven nalas, die in dat laadje lagen, en die met een breed paars lint bijeengebonden waren.

Raffles wisselde een snellen blik met Charly.

Toen vroeg hij:

— Mijnheer Sullivan, de detective, heeft in uw bijzijn de wissels uit dit meubel genomen, nietwaar?

De oude vrouw knikte bevestigend.

— Heeft hij toen deze gesloten lade niet gevonden?

— Ja, mijnheer!

— Wilde hij haar niet openen?

— Ja, dat wilde hij, maar mijnheer Frazer stoof woedend op en verbood het hem ten stelligste!

— Kunt gij u nog herinneren wat hij zeide? vroeg Raffles haastig.

— Zeker mijnheer, ik hoor nog den klank van zijn stem, toen hij met fonkelende oogen uitriep: „Ik verbied u om die lade aan te raken! Als gij een man van eer zijt dan zult gij die lade met rust laten! Haar inhoud is heilig voor mij en hij moet dat ook voor anderen zijn!”

Weer vloog er een snelle blik uit Raffles' grijze oogen naar Charly.

— Nu, dat bevel geldt natuurlijk ook voor ons! zeide hij toen. Laten wij nu maar eens verder zien!

Hij deed eenige stappen terzijde en stond nu voor de balkondeur.

— Als ik het verslag in de dagbladen goed gelezen heb dan moet gij verklaard hebben, dat de balkondeuren gesloten waren nadat mijnheer Frazer was uitgegaan en dat hij ze ook zelf niet geopend had, terwijl gij ze evenwel gistermorgen open hebt gevonden! Zijt gij daar zeker van?

— Volkomen zeker, mijnheer! De deuren stonden op een kier.

— Ze waren dus niet wijd geopend?

— Neen.

— Kan mijnheer Frazer ze toch niet zelf geopend hebben?

— Dat is heel onwaarschijnlijk! Ten eerste heb ik hem direct van de gang zijn slaapkamer hooren ingaan, zoodat hij dus waarschijnlijk zijn werkkamer in het geheel niet betreden heeft, en ten tweede heeft hij mij zelf verklaard dat hij de deuren niet heeft aangeraakt!

— Nu, wij zullen nu maar aannemen dat er geen tooverij in het spel is! Deze deur moet door menschenhanden geopend zijn! Het verbaast mij sterk dat de politie geen acht heeft geslagen op deze gewichtige omstandigheid.

Raffles trad op het raam toe en bekeek het met de grootste aandacht met behulp van zijn vergrootglas.

Na eenige oogenblikken zeide hij op gedempten toon:

— Kom eens zien, Charly!

De jonge man trad naderbij en bukte zich.

— Wat zie je daar? vroeg Raffles.

Charly keek nauwkeurig toe en antwoordde toen:

— Een zeer fijn gaatje in het hout van de deur, dicht bij de spanjolet.

— Dat heb je goed gezien! zeide Raffles. Ik behoeft je zeker niet nader uit te leggen wat dat gaatje beteekent! Men heeft er van buitenaf een staaldraad doorgestoken, met een soort weerhaak aan het einde, en daarmee de kruk naar boven getrokken, zoodat de deuren geopend konden worden!

— Inderdaad, dat is zeer wel mogelijk! riep Charly uit.

— Het sluiten van de deuren was natuurlijk een moeilijker zaak, en daarom heeft de man die hier binnendrong, er zich mede vergenoegd de deuren achter zich zooveel mogelijk dicht te trekken in de verwachting dat men wel niet zou bemerken dat een vreemde hand ze geopend had!

De oude vrouw had sprakeloos bij dit korte gesprek toegelusterd.

— Dus er zou iemand zijn binnengedrongen, mijnheer, vroeg zij.

— Dat geloof ik haast wel, miss, antwoordde Raffles kalm.

Daarop wendde Raffles zich weder tot Charly en vervolgde op gedempten toon:

— Je begrijpt zeker zelf wel tot welke gevolgtrekkingen deze ontdekking ons moet voeren!

— Natuurlijk, antwoordde Charly eveneens op zachten toon. Om te beginnen moet de dader in dit blok huizen wonen, of hij moet zich nog steeds ergens verscholen houden — maar dan toch altijd in een huis dat bij dit blok behoort.

— Juist! Wat het verschuilen betreft — het is zeer wel mogelijk, neen, het is zoo goed als zeker, dat de politie, toen zij eenmaal geloofde in Frazer den dader te hebben gevonden, de bewaking van het huis en blok onmiddellijk heeft opgeheven! Ik ga echter nog verder dan jij, ik geloof stellig, dat de misdadiger zeer goed op de hoogte is geweest, niet alleen van de gewoonten van zijn slachtoffer maar ook van die van Frazer!

Raffles stond even in gedachten en vervolgde toen:

— Ik geloof dat wij hier verder niets te doen hebben.

Hij wendde zich weder tot de hospita en vroeg:

— Alles wat gij aan mijnheer Sullivan verklaard hebt, is toch niets dan de volle waarheid?

— Dat zweer ik u, mijnheer!

— Hebt gij mijnheer Frazer lang gekend?

— Hij was drie jaren bij mij!

— Had hij familie, dat gij weet?

— Heel weinig!

— Heeft hij hier — wel eens damesbezoek gehad?

Weer aarzelde de vrouw en keek Raffles onderzoekend aan.

— Ik bezweer u om naar waarheid te antwoorden, want er kan zeer veel van afhangen, drong Raffles aan.

— Welnu dan, hij heeft een keer het bezoek ontvangen van een zwaar gesluerde dame! Zij scheen zeer opgewonden te zijn en haar stem beefde, toen zij naar mijnheer Frazer vroeg.

— Was die dame soms de huishoudster van mijnheer Cower?

De oude vrouw keek Raffles verbaasd aan.

— Wel neen! Op miss Jane Collins leek zij in het geheel niet! Die is veel grooter!

— Dan wil ik u niet verder lastig vallen, miss! Ik dank u hartelijk voor uw inlichtingen! Kom, mijnheer Brand, wij zullen ons onderzoek voortzetten.

HOOFDSTUK VII.

Een onverwachte mededeeling.

Raffles en Charly verlieten het huis.

De Groote Onbekende was in diepe gedachten verzonken.

Hij had nog geen woord gesproken, toen de beide vrienden omstreeks tien minuten later stil stonden vóór het huis in de Hamiltonstreet, waar de misdaad gepleegd was.

Op hun bellen werd de deur geopend door den portier, dien zij reeds herkenden.

Ook in dit huis hield in de vestibule een agent van politie de wacht, die echter aanstonds heel en al onderdanig werd, toen Raffles hem de machtiging onder den neus duwde.

Snel klom Raffles de trappen op, zoodat Charly hem nauwelijks kon bijhouden.

De portier kwam hijgend achterna geloopt, teneinde de deuren te openen, die op last van de politie gesloten waren.

— Ik dank je voor de moeite, goede vriend, zeide Raffles. Je kunt nu wel aan je bezigheden gaan, want je verklaringen voor den rechter-commissaris zijn zoo voortreffelijk duidelijk geweest, dat ik je voorloopig toch niets meer zou te vragen hebben. Misschien wil je me aanstonds in je loge nog wel even te woord staan!

— Steeds tot uw dienst, Mylord! zeide de portier gevleid. Dan zal ik u nu maar rustig aan uw onderzoek overlaten.

De man trok de deur dicht en Raffles en Charly bleven alleen in de voorkamer, waarin zij het eerst waren binnengetreten.

Raffles zette zich op zijn gemak in een stoel, strekte zijn lange beenen vóór zich uit en keek om zich heen.

— Hier zijn we dus in de kamer, waar de moordenaar het laatst gezien is. Er was geen kwestie van, dat hij overijld op de vlucht ging, want hij had ons volstrekt niet gezien. Hij had dus blijkbaar een speciale reden om langs dezen ongewonen weg terug te keeren! Wat kan die reden geweest zijn? Misschien kunnen we die vraag beantwoorden als wij nagaan, dat de portier in het geheel geen alarmsein in zijn kamer heeft hooren gaan. Wel is waar heeft de huishoudster die buiten wer-

king gesteld, maar dat deed zij, toen de moordenaar reeds lang binnenshuis was!

— Maar Edward, daar valt mij iets in! Kan de huishoudster die schel niet ten behoeve van den moordenaar buiten werking hebben gesteld?

— Maar beste Charly, waarom zou de man dan niet door de deur zijn binnen gekomen en uitgegaan?

— Hoe weet je dat hij er niet door is binnengekomen?

— Omdat hij er ook niet door is vertrokken!

Charly liet een kort lachje hooren.

— Is die redeneering niet een weinig uit het ongerijmde?

— Dat kan ik niet inzien! Ik zie volstrekt geen reden, waarom iemand zulke halsbrekende toeren zou uithalen om een huis te verlaten, als hij slechts een trap behoefte af te loopen en een deur te openen, waarvan een bevriende hand het alarmsein onschadelijk heeft gemaakt!

Charly keek peinzend voor zich.

— Daar is veel waars in! zeide hij, maar toch — ik kan het denkbeeld nog niet van mij afzetten dat die mooie huishoudster in een of ander opzicht met den moordenaar in betrekking staat!

— Dat zou ik ook niet gaarne durven ontkennen, want ik weet het niet! Daarvoor zou ik meer feiten tot mijn beschikking moeten hebben! Laten wij de feiten, voor zoover ze ons bekend zijn, eens recapitulereen! Omstreeks 8 uur komt de eerste bezoekerster. De huishoudster dient haar aan. Om kwart voor 9 laat zij het mensch weder uit, en heeft dan juist gelegenheid om John Ashton den tweeden bezoeker binnen te laten. Om kwart over 9 verschijnt Frazer. De huishoudster kondigt zijn bezoek aan, nadat zij hem in de voorkamer heeft gelaten. Van dat tijdstip, kwart over 9, is de huishoudster plotseling als van het wereldtooneel verdwenen tot omstreeks ruim drie uur in den nacht! Met haar zullen wij ons nog wel later bezig houden. Wij willen ons nu eerst met Frazer bemoeien. De jonge man heeft hier omstreeks een half uur gezeten en is toen door mijnheer Cower binnengelaten! Nu staat dat laatste feit niet vast, in zooverre dat wij daarbij alleen kunnen afgaan op de getuigenis van Frazer zelf!

Raffles zweeg even, en vervolgde toen half in zich zelf:

— Om kwart voor tien betrad de jonge ingenieur dus het vertrek van den ouder woekeraar. Wat komt hij bij hem doen? Daaromtrent kunnen wij slechts in het duister tasten! Frazer zelf wil er zich niet over uit laten! En toch is er maar een oplossing mogelijk — hij stond diep bij den vermoorden man in de schuld, daar hij wegens zijn proefnemingen veel geld noodig had en kwam hem smeeken, zijn wissels nogmaals te prolongeeren!

— Dat moet een zware stap voor hem geweest zijn!

— Natuurlijk, en daarom wilde hij er ook niet over spreken! Het zou zijn toekomst kunnen schaden. Nu komen wij aan een lastige kwestie: Hoe lang is Frazer bij Cower geweest? Hij zelf zegt omstreeks een half uur of drie kwartier. De portier echter heeft hem in het geheel niet hooren weggaan!

— Dat is een zeer bezwarende omstandigheid, Edward!

— Ongetwijfeld! De man die niet langs de voordeur is heengegaan, kan langs het balkonvenster ontsnapt zijn! Dat is de opvatting van de politie. Maar heb je wel onthouden, dat de portier verklaard heeft eenige keeren zeer kort zijn loge te hebben verlaten?

— Ja dat herinner ik mij!

— Welnu, is het dan volstrekt ondenkbaar, dat Frazer juist het huis verlaten heeft op een oogenblik dat de portier niet in zijn loge was?

— Ondenkbaar is het natuurlijk niet — maar het is wel heel toevallig.

— Dat geef ik toe, maar het toeval speelt in zulke drama's menigmaal een groote rol! Nu komt dat noodlottig tijdperk van omstreeks drie uren waarover Frazer geen verklaring wenscht te geven. Ook de huishoudster wil niet zeggen, waar zij een deel van den nacht geweest is. Zouden zij dus bij elkaar geweest zijn? Neen, want Jane Collins is zonder eenigen twijfel niet dezelfde vrouw van wie Frazer de brieven zoo jaloersch bewaart!

— Waarom kan dat niet?

— Ten eerste omdat de hospita van Frazer zeer bevestigd is in haar verklaringen dat Jane Collins veel grooter is dan de gesluierde vrouw die hem eens bezocht en ten tweede omdat de beide jonge lieden, wetende wat er op het spel staat, zeker het stilzwijgen niet zouden bewaren!

— Maar dan zou dus de minnares van Frazer een getrouwde vrouw moeten zijn, riep Charly uit.

— Dat acht ik ook buiten twijfel, Charly!

— Maar dat zou reeds vrij wat ophelderen!

— Niet waar? Ik herken echter dat het ons verder brengt wat betreft de huishoudster. Ik moet erkennen dat haar gedrag eenigszins raadselachtig is! Twee dingen weten wij zeker: Er is des avonds een man bij haar op bezoek geweest en zij heeft des nachts gedurende eenige uren het huis verlaten.

— Maar wie was die man? riep Charly uit.

— Ja juist, wie was die man? herhaalde Raffles. Daar zit geloof ik de oplossing van het raadsel! Als wij dat wisten zouden wij misschien al veel verder zijn!

— De portier heeft dien geheimzinnigen bezoeker niet gezien, anders zou hij het wel gezegd hebben.

Plotseling hield Raffles op.

Hij sprong uit zijn stoel en begon met groote stappen het vertrek op en neder te loopen.

— Zou hij dien bezoeker werkelijk niet gezien hebben? mompelde hij. Dat zou dan het tweede toeval zijn! De huishoudster zou dan dien man hebben moeten binnenlaten door de huisdeur zonder dat de portier het zag, want een tweede toegang is er niet. Daar moet ik het mijne van hebben! Charly wees zoo goed om eens dadelijk naar den portier te loopen en hem te verzoeken bij mij te komen.

De jonge man snelde weg.

Vijf minuten later keerde hij met den portier terug.

Raffles trad hem tegemoet en keek hem lang en aandachtig aan.

Het leek of de man zenuwachtig werd onder den doordringenden blik.

— Luister eens, goede vriend, begon Raffles met zijn helder klinkende stem. Ik moet u een vraag stellen, van welke beantwoording voor twee menschen zeer veel kan afhangen — misschien hun leven!

De portier verbleekte onder den ernstigen blik, die Raffles hem toewierp.

Hij hield zijn oogen op den grond gevestigd.

— Zeg mij eens, vervolgde Raffles. Hebt gij eergisteravond en gistermorgen alle vragen van de detectives en van den rechter-commissaris naar waarheid beantwoord.

— Naar waarheid, dat zweer ik u, Mylord!

— Maar — hebt gij ook geen waarheid verzwegen?

De portier mompelde iets onverstaanbaars.

Raffles legde hem beide handen op de schouders en vroeg:

— Wie was de man die in den loop van den avond

van eergisteren een bezoek kwam brengen aan Miss Jane Collins?

De portier werd zoo mogelijk nog bleeker en deinsde een stap achteruit.

— Ik zou u raden mij te antwoorden, mijn vriend, hernam Raffles op strengen toon. Anders zou ik genoodzaakt zijn het schrijfbureau van Miss Collins te onderzoeken, en daarin zou ik waarschijnlijk het antwoord op mijn vraag wel vinden!

Plotseling geschiedde er iets onverwachts.

De portier wrong de handen en wierp zich onverhoeds voor Raffles op de knieën.

— Om Gods wil, Mylord! zeide hij op sidderenden toon. Spaar hem! vraag mij dat niet! Hij kan het niet gedaan hebben!

Raffles en Charly wierpen elkander een verbazenden blik toe.

Hierop hadden zij zeker niet gerekend!

Raffles hief den man op en geleidde hem naar een stoel.

Het was duidelijk dat de portier aan de hevigste ontroering ten prooi was.

— Zie mij aan, man, begon Raffles op zachten, dringenden toon. Ik bezweer u dat ik niets anders dan het welzijn van Miss Collins op het oog heb! Zeg mij wie de man is die haar bezocht — ik weet bijna zeker dat het de moordenaar niet geweest is!

De portier greep de hand van Raffles tusschen zijn sidderende vingers en wierp hem een dankbaren blik toe.

— God gave dat gij de waarheid spraaft, mijnheer, maar...

— Wie was het? drong Raffles aan.

De portier wierp een blik om zich heen, als zocht hij hulp.

[Toen klonk het bijna toonloos van zijn lippen:

— Het was zijn zoon!

Raffles en Charly lieten tegelijkertijd een kreet van schrik en verbazing hooren.

— Wat zegt ge daar? de zoon van Cower?

— Niet zijn eigen zoon — een stiefzoon!

Raffles en Charly staarden elkander in stomme verbazing aan.

— Dat is de wonderlijkste geschiedenis die ik nog ooit gehoord heb, bromde Raffles in zich zelf. Ik beken eerlijk dat ik daar geen oogenblik aan gedacht heb!

Toen wendde hij zich opnieuw tot den portier en vroeg:

— Zijt gij wel zeker van hetgeen gij daar zegt?

— Volkomen zeker!

— En — wist miss Collins, dat die jonge man de zoon van Cower was?

— Niet voor den avond van eergisteren! Toen pas heeft hij haar zijn waren naam genoemd!

— Waarom had hij dien tot dusverre verzwegen?

— Omdat de politie hem dan misschien onmiddellijk zou arresteeren!

— De politie? riep Raffles in de grootste verbazing uit. Wat had die met de zaak te maken?

— Lange jaren geleden heeft de ouwe Cower, die een doortrapte schurk was, zijn stiefzoon beschuldigd van een ernstigen diefstal, ofschoon hij zeer goed wist, dat de jonge man er part noch deel aan had. Hij koesterde een fellen haat jegens hem, omdat zijn tweede vrouw, wier vermogen hij had hopen in te palmen, al haar geld aan haar eenigen zoon besteedde. Het zou mij te ver voeren om u dat alles uiteen te zetten, maar ik kan u verzekeren, dat de jonge Alfred Briggs volkomen onschuldig was aan het hem ten laste gelegde. Toch heeft hij drie jaren in de gevangenis moeten zitten!

Raffles stond verstomd.

— Maar hoe weet gij dat alles? vroeg hij toen.

— Het is mij verteld door de oude mevrouw Briggs, kort nadat zij van haar man gescheiden was! Voor ik portier werd was ik bij haar bediende!

— Dat is een zeer merkwaardige samenloop van omstandigheden, zeide Raffles zachtjes voor zich heen. Om daarop luid te vervolgen: Maar man, waarom hebt gij dat alles toch niet medegedeeld? Waarom hebt gij dat verzwegen?

De portier boog het hoofd.

— Omdat ik vreesde den jongen man ernstig te benadeelen!

— Hoe zoo? Hij had toch zijn gevangenisstraf al uitgezeten?

— Neen, Mylord! hij is ontvlucht — ik zelf heb hem daarbij de behulpzame hand geboden! Hij is toen aanstonds naar Amerika vertrokken en sedert dien hebben wij elkaar niet terug gezien — tot eergisteravond.

— Hoe lang is dat alles geleden?

— Een jaar of twaalf!

— Alfred Briggs was dus nog nooit hier in huis geweest?

— Nog nooit, Mylord!

— Was hij de verloofde van Miss Collins?

— Hij hield meer van haar dan zijn leven!

— Wist hij dat zijn vader in dit huis woonde?

— Hij wist het niet Mylord — tot op eergisteravond! antwoordde de portier op fluisterenden toon.

Raffles keek den man strak aan.

— Zeg eens eerlijk — houdt gij het er voor dat Alfred Briggs zijn stiefvader vermoord heeft?

De portier zweeg.

Hij was zeer bleek geworden.

— Ik kan het bijna niet aannemen, Mylord! En toch — in zijn drift misschien... hij was steeds zoo hartstochtelijk van aard!

— Vertel mij nu eens in het kort wat er is voorgevallen. Als ik alles weet zal ik daardoor misschien den waren moordenaar kunnen opsporen!

— Gij gelooft dus niet dat het mijnheer Alfred is? riep de portier uit met schitterende oogen.

— Ik ben er van overtuigd! En vertel nu!

— Het was omstreeks tien uur, toen er gebeld werd, begon de portier. Ik deed open en zag een heer buiten staan. Bij het zien van zijn gelaat week ik verschrikt terug. Ook hij scheen mij te herkennen. Een oogenblik bleven wij elkaar zwijgend aanstaren. Toen stak hij mij beide handen toe en zeide: „Ben je het werkelijk John?” Ik van mijn kant had moeite te gelooven, dat het werkelijk mijnheer Alfred was! Hij was gebruid en steviger geworden. Maar het volgende oogenblik begreep ik aan zijn geheele optreden dat hij volstrekt niet wist in wiens huis het noodlot hem gevoerd had. Gij kunt wel begrijpen dat ik het hem niet zeide! Nadat hij mij in korte woorden zijn zwerftocht had medegedeeld, vroeg hij naar Miss Collins, en ik ben te oud geworden om niet aanstonds te begrijpen wat dat beteekende. Hij bleek haar reeds geruimen tijd te kennen en eenige liefde voor haar te hebben opgevat. Ten slotte deelde hij mij mede dat hij sedert een half jaar in Engeland was teruggekeerd en onder een aangenomen naam te Londen woonde.

— Wat deed gij toen?

— Natuurlijk waarschuwde ik dadelijk Miss Collins, die hem scheen te verwachten, en zeer ongerust en opgewonden scheen te zijn. Blijkbaar had de jonge man reeds lang aangedrongen haar te bezoeken in het huis waar zij haar dienstbetrekking had en had zij niet langer durven weigeren.

— Ik kan mij wel begrijpen wat er toen gevolgd is, mompelde Raffles. Jane Collins zal in den loop van het gesprek den naam van haar broodheer hebben genoemd en het zal den jongen man geweest zijn alsof de bliksem voor zijn voeten neersloeg.

— Zoo is het zeker, mylord! Van uit haar

kamer kan Miss Collins zich telefonisch met mij in verbinding stellen, wat noodzakelijk was, omdat ik vaak boodschappen voor haar liet doen. Zij liet mij bij zich roepen, misschien omdat zij vreesde dat zij alleen den hartstochtelijken jongen man niet zou kunnen weerhouden zich aan zijn stiefvader, die hem zulk onnoemelijk leed had berokkend, te vergripen! Hij had haar blijkbaar medegedeeld dat ik lange jaren lang geleden bij zijn lieve, goede moeder bediende was geweest, en hem als knaap had gekend. Met de grootste moeite bezwoeren wij hem het huis te verlaten...

— Hoe laat was dat ongeveer?

— Omstreeks kwart voor elven! Mijnheer Alfred ging dan ook heen, maar niet dan nadat hij de bitterste verwenschingen had uitgestooten tegen den ellending die het leven van zijn moeder vergiftigd, en zijn eigen naam bezoedeld had!

— Maar had hij dan voor dat alles geen bewijs? riep Raffles uit, die met de grootste aandacht had toegeluisterd.

De man schudde droevig het hoofd.

— Helaas, mylord — een bewijs hadden wij niet! Daartoe was Cower veel te sluw! Maar ik ben er steeds van overtuigd geweest dat er wel iets in zijn papieren zou zijn te vinden geweest!

— Alfred Briggs is dus omstreeks kwart voor elf uitgegaan. Maar waarom heeft miss Collins toen nog het huis verlaten?

— Zij zeide mij, dat zij zeer ongerust was omtrent zijn plannen, en dat zij hem nogmaals wilde bezweren van alle persoonlijke wraakneming af te zien. Zij trof hem echter niet thuis zooals zij mij later mededeelde. Na ruim twee uren op zijn terugkomst te hebben gewacht verliet zij zijn woning weder, vervuld van de somberste voor gevoelens! Intusschen was de moord geschied! De agent die haar de deur opende, deelde haar mede wat er gebeurd was.

— En toen hebt gij geloofd, dat Alfred Briggs in drift den moord had gepleegd? riep Raffles uit.

— Wij moesten het wel gelooven, mylord.

— En het gestolen geld dan? En de gestolen wissels? riep nu Charly uit, die met de grootste aandacht had toegeluisterd.

— Ik moet bekennen, mijnheer, dat ons dat ook zeer heeft verbaasd, en ik zelf twijfel op dit oogenblik ook niet langer of Henry Frazer is de ware schuldige.

Raffles schudde het hoofd.

— Het is mogelijk — maar ik geloof het niet. Kom, wij willen nu ons onderzoek eens voortzetten.

Hij trad naar de balkondeuren toe en opende ze.

Daarop onderzocht hij zorgvuldig den muur en wendde zich toen tot Charly met de vraag:

— Zou jij kans zien, op dit balkon staande, die dunne regenpijp te grijpen en je daaraan naar boven te werken?

— Als ik het probeerde, zou ik mijn nek breken!

— Dat meen ik ook! De moordenaar is dus op een andere wijze naar boven geklauterd. Hoe deed hij dat? Zeer waarschijnlijk met behulp van een touw of met een touwladder!

Plotseling bukte hij zich, haalde zijn vergrootglas te voorschijn en bekeek het zink waarmede het balkon belegd was.

Toen hij zich weder oprichtte, vertoonde zijn gelaat eene vreemde uitdrukking.

— Wat heb je daar gevonden? vroeg Charly zachtjes.

— Bloed! antwoordde Raffles kalm. Daar kleven ook een paar spatten tegen den muur! De brigadier schijnt dus niet heelemaal te hebben misgeschoten!

Daarop richtte hij zich weder tot den portier en zeide:

— En nu zult gij wel zoo goed zijn, mijn vriend, mij nog even naar de kamer te geleiden waar de misdaad gepleegd werd!

HOOFDSTUK VIII.

De ontkenning.

Dienzelfden middag omstreeks drie uur zat de rechtercommissaris, een man met een streng maar open gelaat, in het vertrek van Scotland Yard, waar gewoonlijk het vooronderzoek plaats had in zaken van zoo groot belang als een moord uit hebzucht.

Hij zat achter een met wetboeken en papieren bedekte tafel, die op een kleine verhooging stond.

Aan een der smalle einden van de tafel was een griffier voor een schrijfmachine gezeten.

Voor de drie deuren in het vertrek stonden even zoo veel krachtig gebouwde politieagenten op wacht, terwijl een vierde had plaats genomen op een stoel naast de lage bank, die voor den beklagde bestemd was.

De commissaris had eenigen tijd in een lijvig rapport zitten lezen en drukte even op de electrische bel.

Een bode trad binnen.

— De beklagde Henry Frazer! beval de rechtercommissaris.

De bode verwijderde zich en even later trad de jonge ingenieur binnen, vergezeld door twee stoere agenten.

De jonge man was bleek, maar zijn gelaat had een vastberaden uitdrukking.

De commissaris keek hem eenigen tijd aandachtig en onderzoekend aan en maakte toen een gebaar naar de bank.

Frazer ging zitten.

— Mijnheer Frazer, begon de commissaris, ik heb u

bij mij laten komen in de hoop, dat gij eindelijk de waarheid zult zeggen. Gij zult opmerken, dat ik u nog niet aanspreek met den naam van „beklaagde"! Het zal aan u liggen, of ik dit ook voortaan zal nalaten.

— Ik heb de waarheid gezegd, Sir! zeide Frazer op doffen toon.

— Maar gij hebt ook de waarheid verzwegen, mijnheer, riep de commissaris uit. Nogmaals vraag ik u, in uw eigen belang, of gij mij wilt zeggen wat gij hebt gedaan van elf uur 's avonds tot omstreeks twee uur in den nacht!

— Ik kan u op die vraag niet antwoorden, sir, antwoordde Frazer, met den blik strak in een hoek van het vertrek gericht.

— Maar begrijpt gij dan niet, mijnheer Frazer, dat gij u zelf daardoor aan een zeer ernstig gevaar blootstelt? Vergeet gij dat wij de schuldbekentenissen in uw secretaire gevonden hebben? Ziet ge dan niet in, dat daarin een hoogst ernstige beschuldiging is gelegen?

— Ik weet niet hoe die papieren daar gekomen zijn, sir, meer kan ik u niet zeggen! Ik bezweer u echter, dat ik ze niet gestolen heb en dat ik volkomen onschuldig ben aan den dood van Cower!

— Maar hoe wilt gij dat ik dat gelooven zal! riep de commissaris ongeduldig. Gij maakt het mij wel zeer moeilijk, dat zult gij mij toch wel willen toegeven!

Een flauwe glimlach gleed over het bleeke gelaat van den jongen man.

— Het spijt mij dat ik u zooveel moeite veroorzaak, sir, zeide hij met dezelfde matte stem van zoeven.

De commissaris wierp hem nogmaals een scherpen blik toe, alsof hij in het binnenste van den beklagde wilde lezen en drukte toen opnieuw op de bel.

— Laat miss Collins binnentreden, beval hij tot den bode.

Er verliepen 5 minuten zonder dat er in het vertrek eenig gerucht werd vernomen.

Toen verscheen Jane Collins, zeer bleek en met diepe schaduwen onder de mooie oogen, op haar beurt door twee agenten binnen gebracht.

Zij wierp een schuwen blik om zich heen en een huivering scheen over haar teeder lichaam te loopen.

De rechter liet zijn blik van den een naar den ander dwalen als trachtte hij hun geheimste gedachten te raden.

(Toen zeide hij op ernstigen toon:

— Ik behoef u niet te zeggen, miss, dat de bewijzen die tegen u zijn aangevoerd, van hoogst ernstigen aard zijn! Gij zijt nog steeds in gebreke gebleven, ons mede te deelen, wat u bewogen heeft des nachts het huis te verlaten.

Het jonge meisje antwoordde niet.

— Kent gij dezen heer? vervolgde de rechter na eenige oogenblikken.

— Ik heb hem eenige malen bij mijnheer Cower aangediend, en dat is alles!

— Hoe vaak hebt gij mijnheer dan gesproken?

— Ik heb nooit met hem gesproken. Ik heb hem vijf of hoogstens zes maal gezien!

— Nooit anders dan ten huize van uw broodheer?

— Nooit anders!

— Gij blijft bij alle verklaringen, die gij gisteren hebt afgelegd?

— Ik blijf er bij!

Een diepe rimpel plooidde het voorhoofd van den commissaris.

Hij wilde eene opmerking maken, toen de bode weder binnentrad, op hem toeging, en fluisterend eenige woorden zeide, terwijl hij hem een visitekaartje overhandigde.

De commissaris wierp een verbaasden blik op het kaartje en vervolgens op Henry Frazer.

Toen gaf hij den bode op fluisterenden toon een bevel.

De man vertrok en liet eenige sekonden later een zwaar gesluierde dame binnen.

Frazer was bij haar binnenkomen langzaam opgestaan en staarde haar aan alsof hij een spook zag verschijnen.

Nu sloeg de vrouw haar sluier langzaam naar achter.

— Cecil! schreeuwde Henry Frazer, terwijl hij beide handen naar haar uitstreekte en zich toen weder op zijn bank liet neervallen.

Maar met een ruk was hij weder overeind.

— Ik verbied je, iets te zeggen, Cecil! riep hij uit.

— En toch zal ik spreken, zeide de vrouw, met een vastberaden trek op haar mooi bleek gelaat.

Zij wendde zich tot den rechtercommissaris en zeide op kalmen toon, ofschoon zij van het hoofd tot de voeten beefde:

— Ik ben mevrouw Cecil Hammond! Gij hebt willen weten waar mijnheer Henry Frazer van elf tot twee uur 's nachts geweest is. Ik kom het u zeggen — hij was in mijn kamer!

Een oogenblik heerschte er een volkomen stilte in het vertrek.

De jonge vrouw moest zich aan de tafel van den commissaris vasthouden om niet te vallen.

Henry zat voorover gebogen met het hoofd tusschen de beide handen.

De commissaris speelde zenuwachtig met zijn potlood.

— Zoudt gij dat onder eede willen bevestigen, mevrouw? vroeg hij toen.

— Als het moet — ja!

— Nog een vraag: Ik weet wel dat ik er u pijn mee doe, maar toch — hoe komt het dat gij deze verklaring nu pas komt afleggen?

— Omdat mijn echtgenoot ons had verrast, sir! Hij bedreigde mij met den dood als ik het waagde te zeggen, wat ik u thans gezegd heb!

De arme vrouw had dit met een toonlooze stem gezegd, zij scheen een bezwijming nabij te zijn.

— Cecil! riep de jonge man nogmaals op smeeenden toon. Mijn arme lieveling — wat hebt gij voor mij moeten lijden! Ik bezweer je dat ik je dat duizendvoud zal vergoeden!

De rechter was van zijn stoel opgestaan.

Er lag een uitdrukking van diepen eerbied en bewondering op zijn streng gelaat, toen hij zich tot de vrouw wendde, die haar eer en haar leven in de waagschaal had gesteld om die van haar minnaar te redden, en met bewogen stem zeide hij:

— Ik weet niet of het aan mij staat, dit te doen, mevrouw, maar ik wil u mijn groote bewondering te kennen geven voor uw daad.

— Ik moest hem redden, sir, antwoordde de jonge vrouw eenvoudig.

Zij wierp Henry Frazer een blik van innige liefde toe.

De commissaris wendde zich tot zijn arrestant en zeide:

— Mijnheer Frazer, het spreekt vanzelf dat ik thans volstrekt geen reden meer heb u in arrest te houden. Gij zijt vrij! Gij zult mij echter genoeg doen als gij u ter beschikking houdt van de justitie, die u als getuige wellicht nog eenige vragen heeft te stellen!

— Ik kan dus gaan? riep de jonge man uit.

— Gij zijt vrij!

Op dit oogenblik werd een der deuren open geworpen.

Een vrij groot aantal mannen trad het vertrek binnen.

Het waren Raffles en Charly, Sullivan en twee reusachtige agenten die een geboeid man voor zich uitdudden.

Het was een vrij groote, zwarte kerel, met een gemeen gelaat, waarin diep ingezonken oogen.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg de commissaris, met een verbaasden blik op de binnentredenden.

— Dat moet beteekenen, dat wij u den waren schuldige komen brengen, mijnheer de commissaris, antwoordde Raffles kalm.

— Wie zijt gij, mijnheer? vroeg de rechter verwonderd.

Voor Raffles kon antwoorden, trad Sullivan een paar stappen naar voren en zeide:

— Deze heer is lord Aberdeen, sir, en ik kom er rond voor uit, dat wij in deze zaak zeer veel aan hem te danken hebben. Zonder zijn hulp zouden wij waarschijnlijk nog geruimen tijd in het donker hebben moeten rondtasten. Om kort te gaan — hij heeft „het geheim van de Hamilton street” opgelost!

— Gij zijt dus Lord Aberdeen, de befaamde amateur-detective? vroeg de commissaris, maar dat is waar! Mijnheer Baxter zeide mij, dat hij u in deze zaak carte blanche had gegeven! En die man daarginds is.....?

— De moordenaar van den woekeraar Cower! antwoordde Raffles.

Allen wendden den blik naar den gevangene.

De man hield den blik onafgewend op Raffles ge-

richt, met een woeste uitdrukking van haat in zijn oogen.

Eindelijk vroeg de rechter:

— Bekent gij?

De gevangene knikte.

— Het zou mij weinig baten, als ik wilde ontkennen, zeide hij op schorren toon. Het geld is in mijn kamer gevonden en er zijn nog meer dingen, die mij verraden hebben, ezel die ik ben!

— Zoudt gij zoo goed willen zijn, mij mede te deelen, hoe gij dien man hebt weten te ontmaskeren, mylord? vroeg de rechter.

— Met genoeg, sir, antwoordde Raffles. Laat ik dan beginnen met te zeggen, dat ik van den aanvang af sterk heb getwijfeld aan de schuld van mijnheer Frazer! Wat mij deed twifelen, zal u wellicht minder belang inboezemen. Gij herinnert u natuurlijk, dat er in de kamer van deze jonge dame een pijp is gevonden. Er is dan ook een jonge man bij haar geweest, die in zijn opwinding die pijp heeft laten liggen. Die man was de stiefzoon van Cower!

Er ging als het ware een zucht van verbazing door het groote vertrek.

— Zijt gij zeker van hetgeen gij daar zegt, mylord? vroeg de rechter op een toon van ongelooft.

— Vraag het aan miss Collins zelf! antwoordde Raffles.

Aller blikken wendden zich naar het jonge meisje, dat langzaam knikte.

— Het is zoo, sir! zeide zij toen toonloos.

— Maar waarom hebt gij dat dan niet dadelijk gezegd? riep de rechter uit.

— Omdat — omdat ik... stamelde het jonge meisje.

— Omdat gij meendet, dat hij in zijn vreeselijke drift wel den moord kon hebben bedreven, vulde Raffles kalm den zin aan. Daarom hebt gij het huis verlaten, teneinde hem te bezweren, niets te ondernemen tegen zijn ellendigen stiefvader, die zijn moeder het leven had vergiftigd!

Bijna onhoorbaar stamelde het jonge meisje:

— Ja — het is zoo!

— Maar hoe wist gij dat? vroeg de rechter verwonderd.

— Dat zult gij aanstonds vernemen, sir! antwoordde Raffles.

En nu deelde Raffles mede hetgeen hij van den portier vernomen had.

— Zou die man dit onder eede willen bevestigen? vroeg de rechter.

— Hij wacht in de getuigenkamer, sir, en is ieder oogenblik tot uw dienst! Maar laat mij nu eerst verhalen, hoe ik den waren moordenaar ontdekte!

Raffles dacht even na en vervolgde:

— Vier mannen hadden den moordenaar naar het dak zien vluchten. Ik onderzocht het balkon en bevond, dat het voor een menschelijk wezen onmogelijk zou zijn geweest, langs de gootpijp naar boven te klimmen. Dit moest met een touw of touw ladder geschied zijn. Bij het onderzoek van den muur ontdekte ik, dat de vluchteling blijkbaar door den brigadier aangeschoten was, want er bevonden zich kleine bloedspatten op den muur. Vervolgens onderzocht ik de werkkamer van Cower, waar de moord gepleegd was. Aanstonds viel mij de plek van de brandkast op, eenigszins ter zijde van het raam. Uit eenige dakramen schuins tegenover dit raam moest men de kast kunnen zien staan, en, als het gordijn open was, kunnen zien, wat er in de kamer geschiedde. Nu sloot het gordijn van boven niet, en dus moest men steeds een blik naar binnen kunnen slaan. Ik liet vlug navragen, wie er in de huizen woonden, van welker dakraam men in de kamer kon zien — een viertal. En onder die bewoners vond ik een matroos. En nog wel een Spaanschen matroos. Ik vond dit belangrijk, omdat ik mij naderhand herinnerde, dat de vloek, door den vluchteling uitgestooten, toen hij getroffen werd, een — Spaansche vloek was! Onmiddellijk ging ik met mijn secretaris op onderzoek uit. De matroos was niet thuis. Zijn hospita vertelde mij, dat hij pas sedert eenige weken in het huis woonde, en schijnbaar niets uitvoerde. Ik doorzocht zijn kamer, en vond daar heel wat, hetgeen mij verder op weg hielp — een met bloed doordrenkten doek, een knooptouw — en ten slotte een groote hoe-

veelheid geld, handig verborgen in een matras! Juist toen wij weder wilden heengaan kwam onze man terug! Hij brulde als een stier en trok zijn mes — een zelfde mes als waarmede hij Cower vermoord had, maar gelukkig waren wij de sterksten! En dat is alles!

Even heerschte er zwijgen.

Toen zeide de rechter terwijl hij Raffles de hand toestak:

— Wij zijn u zeer veel verplicht, mylord! Dank zij uw hulp is deze zaak spoedig opgelost! De ware moordenaar zal zijn gerechte straf niet ontgaan! Er blijft mij nog slechts te vragen hoe gij u voorstelt, dat de moordenaar zijn daad gepleegd heeft?

— O, dat is in een paar woorden te vertellen! Hij is over de daken, na uit zijn eigen dakraam geklommen te zijn, naar den rand van het dak boven het balkon gegaan, omdat hij wist, dat de slaapkamer daarnaast was. Hij heeft echter langer moeten wachten, dan hij meende, omdat Cower juist dien avond zeer laat opbleef. Eindelijk meende hij, dat alles in rust was. Hij liet zich aan het knooptouw zakken, dat hij om een schoorsteen had geslagen, opende de balkondeuren, trad binnen en sloop naar de tusschendeur. Toen moet hij verrast zijn en heeft hij Cower neergestoken. Hij is op dezelfde wijze weder heengegaan, heeft, toen hij zich ontdekt zag, de schuldbewijzen in de kamer van Frazer nedergelegd, wiens woning hij kende, en is toen snel door het raam van zijn kamer weder naar binnen gegaan!

— Dat alles is zeer duidelijk — achteraf, mijne heeren, sprak de rechter op ernstigen toon. Lord Aberdeen kan er trotsch op zijn, dat hij een der geheimzinnigste misdaden heeft opgehelderd, die mij nog ooit onder de oogen zijn gekomen!

De volgende aflevering (No. 237) bevat:

EEN RENBAANGESCHIEDENIS.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks drie afleveringen onderscheidenlijk van

Nick Carter,

sensationeele detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Raffles

ook wel genaamd Lord Lister, de
gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten woudlooper
door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Het Vreemdenlegioen.

Boeiende schetsen uit het leven van een
Hollander in Afrika,
in fraai gekleurden omslag.
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

DE DEMON DER BOLSJEWIKI

door BARBAROSSA.

In fraai gekleurden omslag.

15 cents per nummer.

De bekwame pen van den heer SCHRÖDER heeft een treffende gebeurtenis uit de Russische revolutie tot een spannend verhaal weten om te tooveren. In 6 afleveringen is dit prachtwerk alom verkrijgbaar.

Als oorlogslectuur ook zeer aan te bevelen:

Jules Verbeke

De Oorlogsspion.

Romantische beschrijving van den oorlog
gedurende het jaar 1915.

36 nummers.

In prachtige omslag 10 cents per nummer.

België's verwoesting.

Achter de Schermen.

Romantisch verhaal over de aanleiding tot den
grooten oorlog.

9 nummers — 10 cents per nummer.

Prachtige omslag.

Onthullingen door een Staatsman.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

